

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 22



Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

22 stycznia 2018

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 022/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 022/02

Sprawa C-472/15 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 23 listopada 2017 r. – Servizi assicurativi del commercio estero SpA (SACE), Sace BT SpA / Komisja Europejska, Republika Włoska (Odwołanie — Pomoc państwa — Ubezpieczenie kredytów eksportowych — Pokrycie reasekuracyjne udzielone przez przedsiębiorstwo publiczne jego spółce zależnej — Wkłady kapitałowe mające pokryć straty spółki zależnej — Pojęcie pomocy państwa — Możliwość przypisania państwu — Kryterium inwestora prywatnego)

2

PL

2018/C 022/03	Sprawy połączone C-596/15 P i C-597/15 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 listopada 2017 r. – Bionorica SE (C-596/15 P), Diapharm GmbH & Co. KG (C-597/15 P) / Komisja Europejska [Odwołanie — Zdrowie publiczne — Ochrona konsumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności — Artykuł 13 ust. 3 — Wykaz dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności — Substancje botaniczne — Oświadczenia zdrowotne, których rozpatrzenie zawieszono — Skarga na bezczynność — Artykuł 265 TFUE — Zajęcie stanowiska przez Komisję Europejską — Interes prawny — Legitymacja procesowa czynna]	3
2018/C 022/04	Sprawa C-658/15: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Niderlandy) – Robeco Hollands Bezit NV i in. / Stichting Autoriteit Financiële Markten (AFM) (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/39/WE — Rynki instrumentów finansowych — Artykuł 4 ust. 1 pkt 14 — Pojęcie „rynku regulowanego” — Zakres stosowania — System, do którego należą brokerzy reprezentujący inwestorów oraz agenci otwartych funduszy inwestycyjnych mających obowiązek wykonać zlecenia związane z funduszami owych inwestorów)	3
2018/C 022/05	Sprawa C-671/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Président de l'Autorité de la concurrence / Association des producteurs vendeurs d'endives (APVE) i in. [Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka rolna — Artykuł 42 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 2200/96 — Rozporządzenie (WE) nr 1182/2007 — Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 — Praktyki antykonkurencyjne — Artykuł 101 TFUE — Rozporządzenie nr 26 — Rozporządzenie (WE) nr 1184/2006 — Organizacje producentów — Zrzeszenia organizacji producentów — Zadania tych organizacji i zrzeszeń — Praktyka ustalania minimalnych cen sprzedaży — Praktyka uzgadniania ilości wprowadzanych do obrotu — Praktyka wymiany informacji strategicznych — Francuski rynek cykorii]	4
2018/C 022/06	Sprawa C-691/15 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 listopada 2017 r. – Komisja Europejska / Bilbaína de Alquitranes SA i in. [Odwołanie — Środowisko naturalne — Rozporządzenie (WE) nr 1272/2008 — Klasyfikacja, oznakowanie i pakowanie niektórych substancji i mieszanin — Rozporządzenie (UE) nr 944/2013 — Klasyfikacja paku, wysokotemperaturowej smoły węglowej — Kategorie ostrej toksyczności wodnej (H400) i chronicznej toksyczności wodnej (H410) — Obowiązek staranności — Oczywisty błąd w ocenie]	5
2018/C 022/07	Sprawa C-122/16 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 listopada 2017 r. – British Airways plc / Komisja Europejska (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Decyzja Komisji dotycząca porozumień i uzgodnionych praktyk w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów — Wada uzasadnienia — Zarzut oparty na normie porządku publicznego uwzględniony z urzędu przez sąd Unii Europejskiej — Zakaz orzekania ultra petita — Żądania skargi o stwierdzenie częściowej nieważności spornej decyzji wszczynającej postępowanie — Zakaz orzeczenia przez Sąd Unii Europejskiej całkowitej nieważności spornej decyzji — Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Prawo do skutecznego środka prawnego)	6
2018/C 022/08	Sprawa C-165/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 listopada 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo] – Toufik Lounes / Secretary of State for the Home Department Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Artykuł 21 TFUE — Dyrektywa 2004/38/WE — Beneficjenci — Podwójne obywatelstwo — Obywatel Unii, który nabył obywatelstwo przyjmującego państwa członkowskiego, zachowując przy tym obywatelstwo państwa pochodzenia — Prawo pobytu w tym państwie członkowskim obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii	7

2018/C 022/09	Sprawa C-224/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 22 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – Asotsiatsia na balgarskite predpriyatia za mezhdunarodni prevozi i patishtata (Aebtri) / Nachalnik na Mitnitsa Burgas [Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Tranzyt zewnętrzny — Przewóz drogowy towarów z zastosowaniem karnetu TIR — Artykuł 267 TFUE — Właściwość Trybunału do interpretowania art. 8 i 11 konwencji TIR — Niezwolnienie operacji TIR — Odpowiedzialność stowarzyszenia poręczającego — Artykuł 8 ust. 7 konwencji TIR — Obowiązek zażądania, w miarę możliwości, zapłaty od osoby lub osób bezpośrednio odpowiedzialnych przed skierowaniem roszczenia do stowarzyszenia poręczającego — Noty wyjaśniające załączone do konwencji TIR — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 457 ust. 2 — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuły 203 i 213 — Osoby, które nabyły lub posiadały towar i które wiedziały bądź powinny były wiedzieć, że był to towar usunięty spod dozoru celnego]	8
2018/C 022/10	Sprawa C-246/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Siracusa – Włochy) – Enzo Di Maura / Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale di Siracusa [Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Podstawa opodatkowania — Szósta dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 11 część C ust. 1 akapit drugi — Ograniczenie prawa do obniżenia podstawy opodatkowania przy niewywiązaniu się z płatności przez kontrahenta — Swoboda uznania, jaką dysponują państwa członkowskie przy transpozycji — Proporcjonalność okresu wstępnego finansowania przez przedsiębiorcę]	9
2018/C 022/11	Sprawa C-250/16 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 16 listopada 2017 r. – Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH / Komisja Europejska [Odwołanie — Klauzula arbitrażowa — Szósty program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2002 – 2006) — Zwrot części kwot wypłaconych wnoszącej odwołanie — Odszkodowania ryczałtowe]	9
2018/C 022/12	Sprawa C-251/16: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston / T. G. Brosnan [Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Szósta dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 4 ust. 3 lit. a) oraz art. 13 część B lit. g) — Zwolnienie dostaw budynków lub ich części, wraz gruntem, na którym stoją, innych niż określone w art. 4 ust. 3 lit. a) — Zasada zakazu nadużyć — Zastosowanie w braku przepisów krajowych transponujących tę zasadę — Zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań]	10
2018/C 022/13	Sprawa C-292/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez A Oy (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Podatki bezpośrednie — Podatek dochodowy od osób prawnych — Dyrektywa 90/434/EWG — Artykuł 10 ust. 2 — Wniesienie aktywów — Stały zakład niebędący rezydentem przeniesiony w ramach operacji wniesienia aktywów do spółki przejmującej również niebędącej rezydentem — Prawo państwa członkowskiego spółki przekazującej do opodatkowania zysków lub zysków kapitałowych tego zakładu wynikających z wniesienia aktywów — Uregulowanie prawa krajowego przewidujące natychmiastowe opodatkowanie już w roku przeniesienia zysków lub zysków kapitałowych — Pobór należnego podatku jako wpływu roku podatkowego, w którym operacja wniesienia aktywów miała miejsce)	11
2018/C 022/14	Sprawa C-308/16: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Kozuba Premium Selection sp. z o.o. / Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie [Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 12 ust. 1 i 2 — Artykuł 135 ust. 1 lit. j) — Czynności podlegające opodatkowaniu — Zwolnienie dostaw budynków — Pojęcie „pierwszego zasiedlenia” — Pojęcie „przebudowy”]	11

2018/C 022/15	Sprawy połączone C-374/16 i C-375/16: Wyrok Trybunału (piąta izba izba) z dnia 15 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Rochus Geissel; działający w charakterze syndyka RGEX GmbH i.L. / Finanzamt Neuss (C-374/16) i Finanzamt Bergisch Gladbach / Igor Butin (C-375/16) [Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112 WE — Artykuł 168 lit. a), art. 178 lit. a) i art. 226 pkt 5 — Odliczenie podatku naliczonego — Dane, jakie muszą znajdować się na fakturach — Uzasadnione oczekiwania podatnika co do spełnienia przesłanek prawa do odliczenia]	12
2018/C 022/16	Sprawa C-381/16: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Salvador Benjumea Bravo de Laguna / Esteban Torras Ferrazzuolo [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Znak towarowy Unii Europejskiej — Artykuł 16 — Znak towarowy jako przedmiot własności — Traktowanie unijnego znaku towarowego jako krajowego znaku towarowego — Artykuł 18 — Przeniesienie znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta lub przedstawiciela właściciela znaku towarowego — Przepis krajowy umożliwiający wytoczenie powództwa o ustalenie własności krajowego znaku towarowego zarejestrowanego z naruszeniem praw właściciela lub z naruszeniem zobowiązania wynikającego z ustawy lub z umowy — Zgodność z rozporządzeniem nr 207/2009]	13
2018/C 022/17	Sprawy połączone C-427/16 i C-428/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Sofijski rayonen sad – Bułgaria) – „CHEZ Elektro Bulgaria” AD / Yordan Kotsev (C-427/16) i „FrontEx International” EAD / Emil Yanakiev (C-428/16) [Odesłanie prejudycjalne — Konkurencja — Swoboda świadczenia usług — Ustalanie przez organizację zawodową adwokatów minimalnych stawek wynagrodzeń — Zakaz zasądzenia przez sąd zwrotu wynagrodzenia w kwocie niższej od tych minimalnych stawek — Przepisy krajowe uznające podatek od wartości dodanej (VAT) za część ceny usługi świadczonej w ramach wykonywania wolnego zawodu]	13
2018/C 022/18	Sprawa C-507/16: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – Entertainment Bulgaria System EOOD / Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia [Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 168 lit. a), art. 169 lit. a), art. 214 ust. 1 lit. d) i e) oraz art. 289 i 290 — Możliwość odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) należnego lub zapłaconego — Transakcje objęte podatkiem należnym w innych państwach członkowskich — System zwolnienia z podatku w państwie członkowskim, w którym skorzystano z prawa do odliczenia]	14
2018/C 022/19	Sprawa C-547/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González / Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA [Konkurencja — Artykuł 101 TFUE — Porozumienia między przedsiębiorstwami — Stosunki handlowe pomiędzy podmiotami prowadzącymi stacje paliw a przedsiębiorstwami paliwowymi — Długoterminowa umowa o wyłączną dostawę paliw — Decyzja, w której Komisja Europejska uznaje zobowiązania zaproponowane przez przedsiębiorstwo za wiążące — Stopień związania sądów krajowych wydaną przez Komisję decyzją w sprawie zobowiązań — Artykuł 9 ust. 1 i art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003]	15
2018/C 022/20	Sprawa C-424/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 22 czerwca 2017 r. w sprawie T-58/17, Kaleychev / Europejski Trybunał Praw Człowieka, wniesione w dniu 14 lipca 2017 r. przez Vilislava Andreeva Kaleycheva	16
2018/C 022/21	Sprawa C-455/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 31 lipca 2017 r. – Benedikt Brisch / TUIfly GmbH	16

2018/C 022/22	Sprawa C-456/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln (Niemcy) w dniu 31 lipca 2017 r. – Gabriela Verena Glanzmann i in. / Deutsche Lufthansa AG	16
2018/C 022/23	Sprawa C-470/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 7 sierpnia 2017 r. – Teresa Coria Garcia i in./Austrian Airlines AG	17
2018/C 022/24	Sprawa C-549/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 lipca 2017 r. w sprawie T-346/14 DEP, Yanukovych / Rada, wniesione w dniu 19 września 2017 r. przez Ukrainę	17
2018/C 022/25	Sprawa C-550/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 lipca 2017 r. w sprawie T-347/14 DEP, Yanukovych / Rada, wniesione w dniu 19 września 2017 r. przez Ukrainę	17
2018/C 022/26	Sprawa C-551/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 lipca 2017 r. w sprawie T-348/14 DEP, Yanukovych / Rada, wniesione w dniu 19 września 2017 r. przez Ukrainę	18
2018/C 022/27	Sprawa C-577/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 2 października 2017 r. – Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl	18
2018/C 022/28	Sprawa C-589/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Hiszpania) w dniu 10 października 2017 r. – Prenatal S.A. / Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (T.E.A.R.C.)	19
2018/C 022/29	Sprawa C-597/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof (Belgia) w dniu 16 października 2017 r. – Belgisch Syndicaat van Chiropraxie i in.	19
2018/C 022/30	Sprawa C-598/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 16 października 2017 r. – A-Fonds / Inspecteur van de Belastingdienst	20
2018/C 022/31	Sprawa C-601/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 18 października 2017 r. – Dirk Harms i in. / Vueling Airlines SA	21
2018/C 022/32	Sprawa C-604/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen kasacionen syd (Bułgaria) w dniu 23 października 2017 r. – RM / AN	21
2018/C 022/33	Sprawa C-606/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 20 października 2017 r. – IBA Molecular Italy Srl / Azienda ULSS n. 3 i in. .	22
2018/C 022/34	Sprawa C-612/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti (Włochy) w dniu 24 października 2017 r. – Federazione Italiana Golf (FIG) / Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Ministero dell'Economia e delle Finanze	23
2018/C 022/35	Sprawa C-613/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti (Włochy) w dniu 24 października 2017 r. – Federazione Italiana Sport Equestri (FISE) / Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT	23
2018/C 022/36	Sprawa C-616/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal correctionnel de Foix (Francja) w dniu 26 października 2017 r. – Procureur de la République / Mathieu Blaise i in.	24

2018/C 022/37	Sprawa C-618/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance de Limoges (Francja) w dniu 30 października 2017 r. – BNP Paribas Personal Finance SA, następca prawny spółki Solfea / Roger Ducloux, Josée Ducloux, z domu Lecay	25
2018/C 022/38	Sprawa C-619/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 3 listopada 2017 r. – Ministerio de Defensa / Ana de Diego Porras . . .	26
2018/C 022/39	Sprawa C-620/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Székesfehérvári Törvényszék (Węgry) w dniu 2 listopada 2017 r. – Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe / Fővárosi Törvényszék	26
2018/C 022/40	Sprawa C-621/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 3 listopada 2017 r. – Gyula Kiss / Emil Kiss, Gyuláné Kiss	29
2018/C 022/41	Sprawa C-623/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Investigatory Powers Tribunal – London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 31 października 2017 r. – Privacy International / Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs i in. . . .	29
2018/C 022/42	Sprawa C-630/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Rijeci (Chorwacja) w dniu 9 listopada 2017 r. – Anica Milivojević / Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen	30
2018/C 022/43	Sprawa C-678/17: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2017 r. – Komisja Europejska / Irlandia	31

Sąd

2018/C 022/44	Sprawy połączone T-101/15 i T-102/15: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – Red Bull / EUIPO – Optimum Mark (Kombinacja kolorów niebieskiego i srebrnego) Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Unijny znak towarowy tworzony przez kombinację kolorów niebieskiego i srebrnego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Wystarczająco jasne i precyzyjne przedstawienie graficzne — Konieczność istnienia systematycznego układu łączącego kolory w określony z góry i stały sposób — Uzasadnione oczekiwania — Artykuł 4 i art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 4 i art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	33
2018/C 022/45	Sprawa T-31/16: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2017 r. – adp Gauselmann / EUIPO (Juwel) Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Juwel — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	33
2018/C 022/46	Sprawa T-239/16: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2017 r. – Polskie Zdroje / EUIPO (perlage) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego perlage — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	34
2018/C 022/47	Sprawa T-254/16: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2017 r. – Steel Invest & Finance (Luxembourg) / Komisja (Pomoc państwa — Sektor hutnictwa — Pomoc przyznana przez Belgię na rzecz szeregu przedsiębiorstw sektora hutnictwa — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Obowiązek uzasadnienia — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Kryterium prywatnego inwestora)	35

2018/C 022/48	Sprawa T-475/16: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – FTI Touristik / EUIPO – Prantner i Giersch (Fl) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Fl — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy fly.de — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	35
2018/C 022/49	Sprawa T-633/16: Wyrok Sądu z dnia 29 listopada 2017 r. – Bilde/Parlament (Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Kompetencje sekretarza generalnego — Electa una via — Prawo do obrony — Ciężar dowodu — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Prawa polityczne — Równe traktowanie — Nadużycie władzy — Niezależność posłów — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Proporcjonalność)	36
2018/C 022/50	Sprawa T-634/16: Wyrok Sądu z dnia 29 listopada 2017 r. – Montel/Parlament (Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Kompetencje sekretarza generalnego — Electa una via — Prawo do obrony — Ciężar dowodu — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Prawa polityczne — Równe traktowanie — Nadużycie władzy — Niezależność posłów — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Proporcjonalność)	37
2018/C 022/51	Sprawa T-687/16: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret / EUIPO –Nadal Esteban (STYLO & KOTON) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy STYLO & KOTON — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Brak złej wiary}	37
2018/C 022/52	Sprawa T-798/16: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – Hanso Holding / EUIPO (REAL) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego REAL — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	38
2018/C 022/53	Sprawa T-895/16: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – Toontrack Music / EUIPO (SUPERIOR DRUMMER) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SUPERIOR DRUMMER — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	39
2018/C 022/54	Sprawa T-909/16: Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2017 r. – Laboratorios Ern / EUIPO – Sharma (NRIM Life Sciences) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego NRIM Life Sciences — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy RYM — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	39
2018/C 022/55	Sprawa T-50/17: Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – Mackevision Medien Design / EUIPO (TO CREATE REALITY) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TO CREATE REALITY — Znak towarowy tworzony przez slogan reklamowy — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Braku charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	40

2018/C 022/56	Sprawa T-670/16: Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2017 r. – Digital Rights Ireland / Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych — Przekazywanie danych osobowych do Stanów Zjednoczonych — Spółka prawa irlandzkiego o celu niezarobkowym — Brak ochrony danych osobowych w przypadku osób prawnych — Administrator danych osobowych — Skarga wniesiona w imieniu członków i członków wspierających — Skarga wniesiona w interesie publicznym — Niedopuszczalność)	40
2018/C 022/57	Sprawa T-423/17 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 23 listopada 2017 r. – Nexans France i Nexans / Komisja (Środek tymczasowy — Konkurencja — Kable elektryczne — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności pewnych informacji znajdujących się w decyzji stwierdzającej naruszenie art. 101 TFUE — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru) . . .	41
2018/C 022/58	Sprawa T-526/17: Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2017 r. – Ruiz Jayo i in. / SRB	42
2018/C 022/59	Sprawa T-693/17: Skarga wniesiona w dniu 5 października 2017 r. – García Gómez i in. / SRB . . .	42
2018/C 022/60	Sprawa T-719/17: Skarga wniesiona w dniu 23 października 2017 r. – DuPont de Nemours i in. / Komisja	43
2018/C 022/61	Sprawa T-727/17: Skarga wniesiona w dniu 26 października 2017 r. – PP i in. / ESDZ	45
2018/C 022/62	Sprawa T-728/17: Skarga wniesiona w dniu 24 października 2017 r. – Marininvest i Porting / Komisja	46
2018/C 022/63	Sprawa T-731/17: Skarga wniesiona w dniu 30 października 2017 r. – Escribà Serra i in. / SRB . . .	48
2018/C 022/64	Sprawa T-734/17: Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2017 r. – ViaSat / Komisja	48
2018/C 022/65	Sprawa T-738/17: Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2017 r. – STIF-IDF / Komisja	49
2018/C 022/66	Sprawa T-748/17: Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2017 r. – TrekStor / EUIPO – Beats Electronics (i.Beat)	50
2018/C 022/67	Sprawa T-749/17: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2017 r. – TrekStor / EUIPO – Beats Electronics (i.Beat jess)	50
2018/C 022/68	Sprawa T-750/17: Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2017 r. – Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych / Komisja	51
2018/C 022/69	Sprawa T-756/17: Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2017 r. – CMS Hasche Sigle / EUIPO (WORLD LAW GROUP)	53
2018/C 022/70	Sprawa T-758/17: Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2017 r. – Perfect Bar/EUIPO (PERFECT Bar)	53
2018/C 022/71	Sprawa T-759/17: Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2017 r. – Perfect Bar/EUIPO (PERFECT Bar)	54
2018/C 022/72	Sprawa T-760/17: Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2017 r. – Meesenburg Großhandel / EUIPO (Triotherm+)	55

2018/C 022/73	Sprawa T-762/17: Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2017 r. – Grammer / EUIPO (Przedstawienie figury geometrycznej)	55
2018/C 022/74	Sprawa T-763/17: Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2017 r. – Septona / EUIPO – Intersnack Group (welly)	56
2018/C 022/75	Sprawa T-765/17: Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2017 r. – Kiku/ CPVO – Sächsisches Landesamt für Umwelt, Landwirtschaft und Geologie (Pinova)	56
2018/C 022/76	Sprawa T-766/17: Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2017 r. – Eglo Leuchten / EUIPO – Di-Ka (Wzór lampy)	57
2018/C 022/77	Sprawa T-767/17: Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2017 r. – Eglo Leuchten / EUIPO – Briloner Leuchten (Lampa ścienna)	58
2018/C 022/78	Sprawa T-769/17: Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2017 r. – roelliroelli confectionery schweiz / EUIPO — Tanner (ALPRAUSCH)	58
2018/C 022/79	Sprawa T-772/17: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2017 r. – Café del Mar i in./EUIPO – Guiral Broto (Café del Mar)	59
2018/C 022/80	Sprawa T-773/17: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2017 r. – Café del Mar i in./EUIPO – Guiral Broto (Café del Mar)	60
2018/C 022/81	Sprawa T-774/17: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2017 r. – Café del Mar i in./EUIPO – Guiral Broto (C del M)	60
2018/C 022/82	Sprawa T-777/17: Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2017 r. – Pan / EUIPO – Entertainment One UK (TOBBIA)	61
2018/C 022/83	Sprawa T-509/16: Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2017 r. – Baradel i in. / FEI	62
2018/C 022/84	Sprawa T-244/17: Postanowienie Sądu z dnia 17 listopada 2017 r. – António Conde & Companhia / Komisja	62

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 022/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 13 z 15.1.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 5 z 8.1.2018

Dz.U. C 437 z 18.12.2017

Dz.U. C 424 z 11.12.2017

Dz.U. C 412 z 4.12.2017

Dz.U. C 402 z 27.11.2017

Dz.U. C 392 z 20.11.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 23 listopada 2017 r. – Servizi assicurativi del commercio estero SpA (SACE), Sace BT SpA / Komisja Europejska, Republika Włoska

(Sprawa C-472/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Ubezpieczenie kredytów eksportowych — Pokrycie reasekuracyjne udzielone przez przedsiębiorstwo publiczne jego spółce zależnej — Wkłady kapitałowe mające pokryć straty spółki zależnej — Pojęcie pomocy państwa — Możliwość przypisania państwu — Kryterium inwestora prywatnego)

(2018/C 022/02)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Servizi assicurativi del commercio estero SpA (SACE), Sace BT SpA (przedstawiciele: M. Siragusa i G. Rizza, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, G. Conte i D. Grespan, pełnomocnicy), Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierany przez S. Fiorentina, avvocato dello Stato)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Servizi assicurativi del commercio estero SpA (SACE) i Sace BT SpA pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione w związku z postępowaniem odwoławczym przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Włoska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 16.11.2015.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 listopada 2017 r. – Bionorica SE (C-596/15 P), Diapharm GmbH & Co. KG (C-597/15 P) / Komisja Europejska

(Sprawy połączone C-596/15 P i C-597/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Zdrowie publiczne — Ochrona konsumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności — Artykuł 13 ust. 3 — Wykaz dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności — Substancje botaniczne — Oświadczenia zdrowotne, których rozpatrzenie zawieszono — Skarga na bezczynność — Artykuł 265 TFUE — Zajęcie stanowiska przez Komisję Europejską — Interes prawny — Legitymacja procesowa czynna]

(2018/C 022/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: Bionorica SE (C-596/15 P), Diapharm GmbH & Co. KG (C-597/15 P) (przedstawiciele: M. Weidner, T. Guttau i N. Hußmann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Grünheid i M. Wilderspin, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 września 2015 r., Bionorica/Komisja (T-619/14, niepublikowane, EU:T:2015:723), zostaje uchylone.
- 2) Skarga na bezczynność wniesiona przez Bionorica SE w sprawie T-619/14 zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 3) Odwołanie w sprawie C-597/15 P zostaje odrzucone.
- 4) Bionorica SE i Komisja Europejska pokrywają własne koszty poniesione zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawie T-619/14, jak i w postępowaniu odwoławczym w sprawie C-596/15 P.
- 5) Diapharm GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania odwoławczego w sprawie C-597/15 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 18.1.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Nederlandy) – Robeco Hollands Bezit NV i in. / Stichting Autoriteit Financiële Markten (AFM)

(Sprawa C-658/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/39/WE — Rynki instrumentów finansowych — Artykuł 4 ust. 1 pkt 14 — Pojęcie „rynku regulowanego” — Zakres stosowania — System, do którego należą brokerzy reprezentujący inwestorów oraz agenci otwartych funduszy inwestycyjnych mających obowiązek wykonać zlecenia związane z funduszami owych inwestorów)

(2018/C 022/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Robeco Hollands Bezit NV, Robeco Duurzaam Aandelen NV, Robeco Safe Mix NV, Robeco Solid Mix NV, Robeco Balanced Mix NV, Robeco Growth Mix NV, Robeco Life Cycle Funds NV, Robeco Afrika Fonds NV, Robeco Global Stars Equities, Robeco All Strategy Euro Bonds, Robeco High Yield Bonds, Robeco Property Equities

Strona przeciwna: Stichting Autoriteit Financiële Markten (AFM)

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG, należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „ryнку regulowanego” w rozumieniu tego przepisu obejmuje system obrotu, w ramach którego wielu agentów obsługujących fundusze i brokerów reprezentuje, odpowiednio, otwarte fundusze inwestycyjne i inwestorów, i którego jedynym celem jest wspieranie tych funduszy inwestycyjnych w wywiązywaniu się z ich zobowiązań do wykonania zleceń udzielonych im przez inwestorów w zakresie kupna i sprzedaży jednostek uczestnictwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – Président de l’Autorité de la concurrence / Association des producteurs vendeurs d’endives (APVE) i in.

(Sprawa C-671/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólna polityka rolna — Artykuł 42 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 2200/96 — Rozporządzenie (WE) nr 1182/2007 — Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 — Praktyki antykonkurencyjne — Artykuł 101 TFUE — Rozporządzenie nr 26 — Rozporządzenie (WE) nr 1184/2006 — Organizacje producentów — Zrzeszenia organizacji producentów — Zadania tych organizacji i zrzeszeń — Praktyka ustalania minimalnych cen sprzedaży — Praktyka uzgadniania ilości wprowadzanych do obrotu — Praktyka wymiany informacji strategicznych — Francuski rynek cykori]

(2018/C 022/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Président de l’Autorité de la concurrence

Strona pozwana: Association des producteurs vendeurs d’endives (APVE), Comité économique régional agricole fruits et légumes de Bretagne (Cerafel), Fraileg SARL, Prim’Santerre SARL, Union des endiviers, anciennement Fédération nationale des producteurs d’endives (FNPE), Soleil du Nord SARL, Comité économique fruits et légumes du Nord de la France (Celfnord), Association des producteurs d’endives de France (APEF), Section nationale de l’endive (SNE), Fédération du commerce de l’endive (FCE), France endives société coopérative agricole, Cambrésis Artois-Picardie endives (CAP’Endives) société coopérative agricole, Marché de Phalempin société coopérative agricole, Primacoop société coopérative agricole, Coopérative agricole du marais audomarois (Sipema), Valois-Fruits union de sociétés coopératives agricoles, Groupe Perle du Nord SAS, Ministre de l’Économie, de l’Industrie et du Numérique

Sentencja

Artykuł 101 TFUE w związku z art. 2 rozporządzenia Rady nr 26 dnia 4 kwietnia 1962 r. dotyczącego stosowania niektórych reguł konkurencji w odniesieniu do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi, art. 11 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 z dnia 24 lipca 2006 r. dotyczącego stosowania niektórych reguł konkurencji w odniesieniu do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r., art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1182/2007 z dnia 26 września 2007 r. ustanawiającego przepisy szczegółowe dotyczące sektora owoców i warzyw, zmieniającego dyrektywy 2001/112/WE, 2001/113/WE i rozporządzenia (EWG) nr 827/68, (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96, (WE) nr 2826/2000, (WE) nr 1782/2003, (WE) nr 318/2006 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2202/96, a także art. 122 akapit pierwszy i art. 175 i 176 rozporządzenia nr 1234/2007, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 491/2009 z dnia 25 maja 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że:

- praktyki polegające na zbiorowym ustalaniu minimalnych cen sprzedaży, uzgadnianiu ilości wprowadzanych na rynek lub wymianie informacji strategicznych, takie jak praktyki rozpatrywane w postępowaniu głównym, nie mogą zostać wyłączone z przewidzianego w art. 101 ust. 1 TFUE zakazu karteli, w sytuacji gdy uczestniczą w nich różne organizacje producentów lub zrzeszenia organizacji producentów, a także podmioty, które nie są uznawane przez państwo członkowskie na potrzeby realizacji celu określonego przez prawodawcę Unii Europejskiej w ramach wspólnej organizacji danego rynku, takie jak organizacje zawodowe nieposiadające statusu organizacji producentów, zrzeszenia organizacji producentów lub organizacji międzybranżowej w rozumieniu uregulowań Unii Europejskiej, oraz
- praktyki polegające na uzgadnianiu cen czy ilości wprowadzanych na rynek lub na wymianie informacji strategicznych, takie jak praktyki rozpatrywane w postępowaniu głównym, mogą zostać wyłączone z zakresu przewidzianego w art. 101 ust. 1 TFUE zakazu karteli, w sytuacji gdy uczestniczą w nich członkowie tej samej uznanej przez państwo członkowskie organizacji producentów lub tego samego uznanego przez państwo członkowskie zrzeszenia organizacji producentów i gdy praktyki te są bezwzględnie konieczne do realizacji celu lub celów wyznaczonych dla danej organizacji producentów lub dla danego zrzeszenia organizacji producentów zgodnie z uregulowaniami Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 listopada 2017 r. – Komisja Europejska / Bilbaína de Alquitranes SA i in.

(Sprawa C-691/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Środowisko naturalne — Rozporządzenie (WE) nr 1272/2008 — Klasyfikacja, oznakowanie i pakowanie niektórych substancji i mieszanin — Rozporządzenie (UE) nr 944/2013 — Klasyfikacja paku, wysokotemperaturowej smoły węglowej — Kategorie ostrej toksyczności wodnej (H400) i chronicznej toksyczności wodnej (H410) — Obowiązek staranności — Oczwisty błąd w ocenie]

(2018/C 022/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Talabér-Ritz i P.J. Loewenthal, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Bilbaína de Alquitranes SA, Deza a.s., Industrial Química del Nalón SA, Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd, Koppers Netherlands BV, Rütgers basic aromatics GmbH, Rütgers Belgium NV, Rütgers Poland sp. z o.o., Bawtry Carbon International Ltd, Grupo Ferroatlántica SA, SGL Carbon GmbH, SGL Carbon GmbH, SGL Carbon, SGL Carbon SA, SGL Carbon Polska S.A., ThyssenKrupp Steel Europe AG, Tokai erftcarbon GmbH (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem, C. Mereu i M. Grunchardci P. Sellar, advocate); Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: N. Herbatschek, W. Broere i M. Heikkilä, pełnomocnicy), GrafTech Iberica SL (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu, K. Van Maldegem, i M. Grunchardvi P. Sellar, advocate)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Królestwo Danii (przedstawiciele: C. Thorning i M.N. Lyshøj, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller i R. Kanitz, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman, C.S. Schillemans i J. Langer, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Bilbaína de Alquitranes SA, Deza a.s., Industrial Química del Nalón SA, Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd, Koppers Netherlands BV, Rütgers basic aromatics GmbH, Rütgers Belgium NV, Rütgers Poland sp. z o.o., Bawtry Carbon International Ltd, Grupo Ferroatlántica SA, SGL Carbon GmbH (Niemcy), SGL Carbon GmbH (Austria), SGL Carbon, SGL Carbon SA, SGL Carbon Polska S.A., ThyssenKrupp Steel Europe AG i Tokai erftcarbon GmbH, w tym koszty postępowania w przedmiocie środka tymczasowego, które doprowadziło do wydania postanowienia wiceprezesa Trybunału z dnia 7 lipca 2016 r., Komisja/Bilbaína de Alquitranes i in. (C-691/15 P-R, niepublikowanego, EU: C:2016:597).
- 3) Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec i Królestwo Niderlandów pokrywają własne koszty.
- 4) GrafTech Iberica SL i Europejska Agencja Chemikaliów pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 21.3.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 listopada 2017 r. – British Airways plc / Komisja Europejska

(Sprawa C-122/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek lotniczego przewozu towarów — Decyzja Komisji dotycząca porozumień i uzgodnionych praktyk w zakresie wielu składników cen za usługi lotniczego przewozu towarów — Wada uzasadnienia — Zarzut oparty na normie porządku publicznego uwzględniony z urzędu przez sąd Unii Europejskiej — Zakaz orzekania ultra petita — Żądania skargi o stwierdzenie częściowej nieważności spornej decyzji wszczynającej postępowanie — Zakaz orzeczenia przez Sąd Unii Europejskiej całkowitej nieważności spornej decyzji — Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Prawo do skutecznego środka prawnego)

(2018/C 022/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: British Airways plc (przedstawiciele: J. Turner, QC i R. O'Donoghue, barrister upoważnieni przez A. Lyle-Smythe, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan i A. Dawes, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) *British Airways plc* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.05.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 listopada 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo] – Toufik Lounes / Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-165/16) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Artykuł 21 TFUE — Dyrektywa 2004/38/WE — Beneficjenci — Podwójne obywatelstwo — Obywatel Unii, który nabył obywatelstwo przyjmującego państwa członkowskiego, zachowując przy tym obywatelstwo państwa pochodzenia — Prawo pobytu w tym państwie członkowskim obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii

(2018/C 022/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Toufik Lounes

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Sentencja

Wykładni dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji, w której obywatel Unii Europejskiej skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się i udał się do państwa członkowskiego innego niż państwo, którego obywatelstwo posiada, przebywał w tym państwie na podstawie art. 7 ust. 1 lub art. 16 ust. 1 dyrektywy, a następnie nabył obywatelstwo tego państwa członkowskiego, zachowując przy tym obywatelstwo państwa członkowskiego pochodzenia, zaś kilka lat później zawarł związek małżeński z obywatelem państwa trzeciego, z którym nadal przebywa na terytorium tego państwa członkowskiego, owemu obywatelowi państwa trzeciego nie przysługuje pochodne prawo pobytu w tym państwie członkowskim na podstawie przepisów tej dyrektywy. Prawo takie może mu jednak przysługiwać na podstawie art. 21 ust. 1 TFUE, na warunkach, które nie mogą być bardziej rygorystyczne niż warunki przewidziane w dyrektywie 2004/38 dla przyznania takiego prawa obywatelowi państwa trzeciego będącemu członkiem rodziny obywatela Unii, który skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się, osiedlając się w państwie członkowskim innym niż państwo, którego obywatelstwo posiada.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 22 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – Asotsiatsia na balgarskite predpriyatia za mezhdunarodni prevozi i patishtata (Aebtri) / Nachalnik na Mitnitsa Burgas

(Sprawa C-224/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Unia celna — Tranzyt zewnętrzny — Przewóz drogowy towarów z zastosowaniem karnetu TIR — Artykuł 267 TFUE — Właściwość Trybunału do interpretowania art. 8 i 11 konwencji TIR — Niezwolnienie operacji TIR — Odpowiedzialność stowarzyszenia poręczającego — Artykuł 8 ust. 7 konwencji TIR — Obowiązek zażądania, w miarę możliwości, zapłaty od osoby lub osób bezpośrednio odpowiedzialnych przed skierowaniem roszczenia do stowarzyszenia poręczającego — Noty wyjaśniające załączone do konwencji TIR — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 457 ust. 2 — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuły 203 i 213 — Osoby, które nabyły lub posiadały towar i które wiedziały bądź powinny były wiedzieć, że był to towar usunięty spod dozoru celnego]

(2018/C 022/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asotsiatsia na balgarskite predpriyatia za mezhdunarodni prevozi i patishtata (Aebtri)

Strona przeciwna: Nachalnik na Mitnitsa Burgas

Sentencja

- 1) Trybunał jest właściwy, aby orzekać w trybie prejudycjalnym o wykładni art. 8 i 11 Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR, zawartej w Genewie dnia 14 listopada 1975 r. i zatwierdzonej w imieniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2112/78 z dnia 25 lipca 1978 r., w brzmieniu zmienionym i skonsolidowanym opublikowanym w decyzji Rady 2009/477/WE z dnia 28 maja 2009 r.
- 2) Artykuł 8 ust. 7 Konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR, zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem nr 2112/78, w brzmieniu zmienionym i skonsolidowanym opublikowanym w decyzji 2009/477, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym organy celne uczyniły zadość swemu obowiązkowi, wyrażonemu w tym postanowieniu, aby w miarę możliwości żądać zapłaty przywozowych należności celnych i podatkowych od posiadacza karnetu TIR, jako osoby bezpośrednio odpowiedzialnej za ich uregulowanie, przed skierowaniem roszczenia do stowarzyszenia poręczającego.
- 3) Artykuł 203 ust. 3 tiret trzecie i art. 213 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż odbiorca nabył lub posiadał towary, co do których wiedział, że zostały one przewiezione z zastosowaniem karnetu TIR, i fakt, że w odniesieniu do tych towarów nie ustalono, iż zostały one przedstawione i zgłoszone przed urzędem celnym przeznaczenia, nie wystarczają same w sobie, aby uznać, że ów odbiorca wiedział lub powinien był wiedzieć, iż towary te zostały usunięte spod dozoru celnego w rozumieniu pierwszego z tych przepisów, i z uwagi na to należy uważać, że jest on solidarnie odpowiedzialny za dług celny na podstawie drugiego z tych przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Siracusa – Włochy) – Enzo Di Maura / Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale di Siracusa

(Sprawa C-246/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Podstawa opodatkowania — Szósta dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 11 część C ust. 1 akapit drugi — Ograniczenie prawa do obniżenia podstawy opodatkowania przy niewywiązaniu się z płatności przez kontrahenta — Swoboda uznania, jaką dysponują państwa członkowskie przy transpozycji — Proporcjonalność okresu wstępnego finansowania przez przedsiębiorcę]

(2018/C 022/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Siracusa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Enzo Di Maura

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale di Siracusa

Sentencja

Artykuł 11 część C ust. 1 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może uzależniać obniżenia podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej od bezskuteczności postępowania upadłościowego, w sytuacji gdy takie postępowanie może trwać ponad dziesięć lat.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 16 listopada 2017 r. – Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH / Komisja Europejska

(Sprawa C-250/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Klauzula arbitrażowa — Szósty program ramowy w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2002 – 2006) — Zwrot części kwot wypłaconych wnoszącej odwołanie — Odszkodowania ryczałtowe]

(2018/C 022/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH (przedstawiciel: M. Núñez Müller, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i F. Moro, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

- 2) Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston / T. G. Brosnan

(Sprawa C-251/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Szósta dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 4 ust. 3 lit. a) oraz art. 13 część B lit. g) — Zwolnienie dostaw budynków lub ich części, wraz gruntem, na którym stoją, innych niż określone w art. 4 ust. 3 lit. a) — Zasada zakazu nadużyć — Zastosowanie w braku przepisów krajowych transponujących tę zasadę — Zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań]

(2018/C 022/12)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston

Strona przeciwna: T. G. Brosnan

Sentencja

- 1) Zasadę zakazu nadużyć należy interpretować w ten sposób, że niezależnie od środka krajowego nadającego jej skutek w wewnętrznym porządku prawnym można ją stosować bezpośrednio w celu odmowy zwolnienia z podatku od wartości dodanej transakcji sprzedaży nieruchomości, takich jak sporne w postępowaniu głównym, dokonanych przed wydaniem wyroku z dnia 21 lutego 2006 r., Halifax i in. (C 255/02, EU:C:2006:121), i nie sprzeciwiają się temu zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.
- 2) Szóstą dyrektywę Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, należy interpretować w ten sposób, że w wypadku gdyby transakcje sporne w postępowaniu głównym należało przekwalifikować na podstawie zasady zakazu nadużyć, te spośród owych transakcji, które nie stanowią takich nadużyć, mogą być opodatkowane podatkiem od wartości dodanej na podstawie właściwych przepisów prawa krajowego przewidujących takie opodatkowanie.
- 3) Zasadę zakazu nadużyć należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, na podstawie pkt 75 wyroku z dnia 21 lutego 2006 r., Halifax i in. (C 255/02, EU:C:2006:121), czy głównym celem transakcji spornych w postępowaniu głównym jest czy nie jest uzyskanie korzyści podatkowej, należy uwzględnić samodzielnie cel umów najmu poprzedzających sporne w postępowaniu głównym transakcje sprzedaży nieruchomości.
- 4) Zasadę zakazu nadużyć należy interpretować w ten sposób, że dostawy nieruchomości, takie jak te w postępowaniu głównym, prowadzą do uzyskania korzyści podatkowej sprzecznej z celem właściwych przepisów szóstej dyrektywy 77/388/WE, jeżeli nieruchomości te, przed ich sprzedażą na rzecz osób trzecich, nie były jeszcze przedmiotem faktycznego użytkowania przez ich właściciela lub najemcę. Do sądu odsyłającego należy ocena, czy jest tak w sporze w postępowaniu głównym.

- 5) Zasadę zakazu nadużyć należy interpretować w ten sposób, że znajduje ona zastosowanie w sytuacji takiej jak sporna w postępowaniu głównym, która dotyczy ewentualnego zwolnienia z podatku od wartości dodanej transakcji dostawy nieruchomości.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez A Oy

(Sprawa C-292/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Podatki bezpośrednie — Podatek dochodowy od osób prawnych — Dyrektywa 90/434/EWG — Artykuł 10 ust. 2 — Wniesienie aktywów — Stały zakład niebędący rezydentem przeniesiony w ramach operacji wniesienia aktywów do spółki przejmującej również niebędącej rezydentem — Prawo państwa członkowskiego spółki przekazującej do opodatkowania zysków lub zysków kapitałowych tego zakładu wynikających z wniesienia aktywów — Uregulowanie prawa krajowego przewidujące natychmiastowe opodatkowanie już w roku przeniesienia zysków lub zysków kapitałowych — Pobór należnego podatku jako wpływu roku podatkowego, w którym operacja wniesienia aktywów miała miejsce)

(2018/C 022/13)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

A Oy

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w wypadku gdy spółka będąca rezydentem przenosi w ramach operacji wniesienia aktywów stały zakład niebędący rezydentem do spółki również niebędącej rezydentem, po pierwsze, przewiduje natychmiastowe opodatkowanie zysków wynikających z tej operacji, i po drugie, nie uprawnia do odroczonego poboru należnego podatku, podczas gdy w analogicznej sytuacji krajowej takie zyski kapitałowe podlegają opodatkowaniu dopiero przy zbyciu wniesionych aktywów, w zakresie w jakim uregulowanie to nie pozwala na odroczony pobór takiego podatku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Kozuba Premium Selection sp. z o.o. / Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

(Sprawa C-308/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 12 ust. 1 i 2 — Artykuł 135 ust. 1 lit. j) — Czynności podlegające opodatkowaniu — Zwolnienie dostaw budynków — Pojęcie „pierwszego zasiedlenia” — Pojęcie „przebudowy”]

(2018/C 022/14)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kozuba Premium Selection sp. z o.o.

Strona przeciwna: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Sentencja

Artykuł 12 ust. 1 i 2 oraz art. 135 ust. 1 lit. j) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, które uzależniają zwolnienie z podatku od wartości dodanej w związku z dostawą budynków od spełnienia warunku, zgodnie z którym pierwsze zasiedlenie tych budynków następuje w ramach czynności podlegającej opodatkowaniu. Wskazane przepisy tejże dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one, aby takie przepisy krajowe uzależniały owo zwolnienie od warunku, zgodnie z którym w wypadku „ulepszenia” istniejącego budynku poniesione wydatki nie mogą przekroczyć 30 % początkowej wartości tego budynku, o ile rzeczzone pojęcie „ulepszenia” jest interpretowane w taki sam sposób jak pojęcie „przebudowy” zawarte w art. 12 ust. 2 dyrektywy 2006/112, to znaczy tak, że odnośny budynek powinien być przedmiotem istotnych zmian przeprowadzonych w celu zmiany jego wykorzystania lub w celu znaczącej zmiany warunków jego zasiedlenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 335 z 12.9.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba izba) z dnia 15 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Rochus Geissel; działający w charakterze syndyka RGEX GmbH i.L. / Finanzamt Neuss (C-374/16) i Finanzamt Bergisch Gladbach / Igor Butin (C-375/16)

(Sprawy połączone C-374/16 i C-375/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112 WE — Artykuł 168 lit. a), art. 178 lit. a) i art. 226 pkt 5 — Odliczenie podatku naliczonego — Dane, jakie muszą znajdować się na fakturach — Uzasadnione oczekiwania podatnika co do spełnienia przesłanek prawa do odliczenia]

(2018/C 022/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rochus Geissel; działający w charakterze syndyka RGEX GmbH i.L. (C-374/16), Finanzamt Bergisch Gladbach (C-375/16)

Strona pozwana: Finanzamt Neuss (C-374/16), Igor Butin (C-375/16)

Sentencja

Artykuł 168 lit. a) i art. 178 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z art. 226 pkt 5 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, które uzależniają skorzystanie z prawa do odliczenia VAT naliczonego od podania na fakturze adresu miejsca, w którym wystawca faktury prowadzi działalność gospodarczą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 392 z 24.10.2016.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Salvador Benjumea Bravo de Laguna / Esteban Torras Ferrazzuolo

(Sprawa C-381/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Znak towarowy Unii Europejskiej — Artykuł 16 — Znak towarowy jako przedmiot własności — Traktowanie unijnego znaku towarowego jako krajowego znaku towarowego — Artykuł 18 — Przeniesienie znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta lub przedstawiciela właściciela znaku towarowego — Przepis krajowy umożliwiający wytoczenie powództwa o ustalenie własności krajowego znaku towarowego zarejestrowanego z naruszeniem praw właściciela lub z naruszeniem zobowiązania wynikającego z ustawy lub z umowy — Zgodność z rozporządzeniem nr 207/2009]

(2018/C 022/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Salvador Benjumea Bravo de Laguna

Strona pozwana: Esteban Torras Ferrazzuolo

Sentencja

Artykuły 16 i 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie [znaku towarowego Unii Europejskiej] należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie stosowaniu do unijnego znaku towarowego przepisu krajowego – takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym – na mocy którego osoba poszkodowana poprzez rejestrację znaku towarowego zgłoszonego z naruszeniem jej praw lub z naruszeniem zobowiązania wynikającego z ustawy lub z umowy ma prawo domagać się ustalenia własności wspomnianego znaku towarowego, o ile dana sytuacja nie zalicza się do sytuacji objętych art. 18 tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 335 z 12.9.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Sofijski rayonon sad – Bułgaria) – „CHEZ Elektro Bułgaria” AD / Yordan Kotsev (C-427/16) i „FrontEx International” EAD / Emil Yanakiev (C-428/16)

(Sprawy połączone C-427/16 i C-428/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Konkurencja — Swoboda świadczenia usług — Ustalenie przez organizację zawodową adwokatów minimalnych stawek wynagrodzeń — Zakaz zasądzenia przez sąd zwrotu wynagrodzenia w kwocie niższej od tych minimalnych stawek — Przepisy krajowe uznające podatek od wartości dodanej (VAT) za część ceny usługi świadczonej w ramach wykonywania wolnego zawodu]

(2018/C 022/17)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski rayonon sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „CHEZ Elektro Bulgaria” AD (C-427/16), „FrontEx International” EAD (C-428/16)

Strona pozwana: Yordan Kotsev (C-427/16), Emil Yanakiev (C-428/16)

Sentencja

- 1) Artykuł 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 4 ust. 3 TUE należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, które po pierwsze nie zezwalają adwokatowi i jego klientowi na uzgodnienie wynagrodzenia w kwocie niższej niż minimalna kwota określona w rozporządzeniu przyjętym przez organizację zawodową adwokatów, jaką jest Vissh advokatski savet (naczelna rada adwokacka, Bułgaria), pod rygorem wszczęcia wobec tego adwokata postępowania dyscyplinarnego, a po drugie, nie zezwalają sądowi na zasądzenie zwrotu wynagrodzenia w kwocie niższej od tej kwoty minimalnej, mogą ograniczać konkurencję na rynku wewnętrznym w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy takie przepisy krajowe w świetle ich konkretnych zasad stosowania odpowiadają rzeczywiście uzasadnionym celom i czy nałożone w ten sposób ograniczenia poprzestają na tym, co jest niezbędne do zapewnienia realizacji tych uzasadnionych celów.
- 2) Artykuł 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 4 ust. 3 TUE oraz dyrektywą Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mającą na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on obowiązywaniu przepisów krajowych takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, na mocy których sąd krajowy zasądza zwrot wynagrodzenia adwokata na rzecz osób prawnych i niezależnych przedsiębiorców, jeżeli byli oni reprezentowani przez doradcę prawnego.
- 3) Artykuł 78 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, na mocy których podatek od wartości dodanej stanowi część wynagrodzenia zarejestrowanych adwokatów, jeżeli powoduje to, że wynagrodzenia te podlegają podwójnemu opodatkowaniu z tytułu podatku od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 10.10.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – Entertainment Bulgaria System EOOD / Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

(Sprawa C-507/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 168 lit. a), art. 169 lit. a), art. 214 ust. 1 lit. d) i e) oraz art. 289 i 290 — Możliwość odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) należnego lub zapłaconego — Transakcje objęte podatkiem należnym w innych państwach członkowskich — System zwolnienia z podatku w państwie członkowskim, w którym skorzystano z prawa do odliczenia]

(2018/C 022/18)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Entertainment Bulgaria System EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienioną dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu państwa członkowskiego, które uniemożliwia podatnikowi mającemu siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego odliczenie podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego w tym państwie członkowskim od usług świadczonych przez podatników z siedzibą w innych państwach członkowskich i wykorzystanych do świadczenia usług w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby tego podatnika, z tego względu, że ów podatnik jest zidentyfikowany do celów podatku od wartości dodanej na podstawie jednej z dwóch alternatyw, o których mowa w art. 214 ust. 1 lit. d) i e) dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2009/162. Natomiast art. 168 lit. a) i art. 169 lit. a) dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2009/162, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, które uniemożliwia podatnikowi – mającemu siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego i korzystającemu tam ze zwolnienia z podatku – skorzystanie z prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego w tym państwie od usług świadczonych przez podatników mających siedzibę w innych państwach członkowskich i wykorzystanych do świadczenia usług w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby tego podatnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González / Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

(Sprawa C-547/16) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Artykuł 101 TFUE — Porozumienia między przedsiębiorstwami — Stosunki handlowe pomiędzy podmiotami prowadzącymi stacje paliw a przedsiębiorstwami paliwowymi — Długoterminowa umowa o wyłączną dostawę paliw — Decyzja, w której Komisja Europejska uznaje zobowiązania zaproponowane przez przedsiębiorstwo za wiążące — Stopień związania sądów krajowych wydaną przez Komisję decyzją w sprawie zobowiązań — Artykuł 9 ust. 1 i art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003]

(2018/C 022/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González

Strona pozwana: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

Sentencja

Artykuł 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101] i [102 TFUE] należy interpretować w ten sposób, że wydana zgodnie z art. 9 ust. 1 tego rozporządzenia decyzja Komisji Europejskiej w sprawie zobowiązań odnoszących się do określonych porozumień zawartych pomiędzy przedsiębiorstwami nie stoi na przeszkodzie przeprowadzeniu przez sądy krajowe analizy tych właśnie porozumień pod kątem ich zgodności z regułami konkurencji oraz ewentualnemu stwierdzeniu ich nieważności na podstawie art. 101 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 22 czerwca 2017 r. w sprawie T-58/17, Kaleychev / Europejski Trybunał Praw Człowieka, wniesione w dniu 14 lipca 2017 r. przez Vilislava Andreeva Kaleycheva

(Sprawa C-424/17 P)

(2018/C 022/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vilislav Andreev Kaleychev (przedstawiciel: adwokat K. Mladenova)

Druga strona postępowania: Europejski Trybunał Praw Człowieka

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hannover (Niemcy) w dniu 31 lipca 2017 r. – Benedikt Brisch / TUIfly GmbH

(Sprawa C-455/17)

(2018/C 022/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Benedikt Brisch

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Postanowieniem z dnia 21 września 2017 r. sprawa ta została wykreślona z rejestru Trybunału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln (Niemcy) w dniu 31 lipca 2017 r. – Gabriela Verena Glanzmann i in. / Deutsche Lufthansa AG

(Sprawa C-456/17)

(2018/C 022/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gabriela Verena Glanzmann, Sara Glanzmann, Loris Glanzmann

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Postanowieniem z dnia 6 października 2017 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 7 sierpnia 2017 r. – Teresa Coria Garcia i in./Austrian Airlines AG

(Sprawa C-470/17)

(2018/C 022/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Teresa Coria Garcia, Marina Velasco Coria, Miriam Coria Garcia

Strona pozwana: Austrian Airlines AG

Postanowieniem Trybunału z dnia 25 października 2017 r. sprawa została skreślona w rejestrze spraw Trybunału.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 lipca 2017 r. w sprawie T-346/14 DEP, Yanukovych / Rada, wniesione w dniu 19 września 2017 r. przez Ukrainę

(Sprawa C-549/17 P)

(2018/C 022/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ukraina (przedstawiciel: adwokat M. Kostytska)

Druga strona postępowania: Viktor Fedorovych Yanukovych, Rada Unii Europejskiej, Rzeczpospolita Polska, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 lipca 2017 r. w sprawie T-347/14 DEP, Yanukovych / Rada, wniesione w dniu 19 września 2017 r. przez Ukrainę

(Sprawa C-550/17 P)

(2018/C 022/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ukraina (przedstawiciel: adwokat M. Kostytska)

Druga strona postępowania: Olga Stanislavivna Yanukovych jako spadkobierca Viktora Fedorovycha Yanukovycha, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 lipca 2017 r. w sprawie T-348/14 DEP, Yanukovych / Rada, wniesione w dniu 19 września 2017 r. przez Ukrainę

(Sprawa C-551/17 P)

(2018/C 022/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ukraina (przedstawiciel: adwokat M. Kostytska)

Druga strona postępowania: Oleksandr Fedorovych Yanukovych, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 2 października 2017 r. – Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

(Sprawa C-577/17)

(2018/C 022/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę rewizyjną: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Uczestnicy postępowania: Clinton Osas Alake alias Klenti Solim, Cynthia Nomamidobo, mj. Prince Nomamidobo

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek – i które jest też właściwe według kryteriów wynikających z rozdziału III rozporządzenia Dublin III ⁽¹⁾ – może jeszcze wówczas pozytywnie rozpatrzyć wniosek o wtórne przyjęcie na podstawie art. 23 ust. 1 rozporządzenia Dublin III, gdy upłynął już termin do udzielenia odpowiedzi określony w art. 25 ust. 1 rozporządzenia Dublin III a ów państwo członkowskie już uprzednio odmownie rozpatrzyło w terminie wniosek o wtórne przyjęcie oraz również w terminie nie uwzględniło wniosku o ponowne rozpatrzenie złożonego na podstawie art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego ⁽²⁾?

Na wypadek gdyby na pytanie pierwsze należało udzielić odpowiedzi przeczącej:

Czy skutek oddalenia w terminie wniosku o wtórne przyjęcie przez państwo członkowskie właściwe zgodnie z kryteriami zawartymi w rozdziale III rozporządzenia Dublin III wnioskujące państwo członkowskie, w którym złożono kolejny wniosek, powinno rozpatrzyć ten wniosek, aby zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia Dublin III zapewnić rozpatrzenie wniosku przez któreś z państw członkowskich?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. 2003, L 222, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Hiszpania) w dniu 10 października 2017 r. – Prenatal S.A. / Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (T.E.A.R.C.)

(Sprawa C-589/17)

(2018/C 022/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña .

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prenatal S.A..

Strona pozwana: Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (T.E.A.R.C.).

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja Komisji C(2008) 6317 wersja ostateczna z dnia 3 listopada 2008 r. stwierdzająca zasadność retrospektywnego zaksięgowania celnych należności przywozowych oraz brak zasadności umorzenia tych należności w szczególnym przypadku dotyczącym przywozu odzieży zgłoszonej jako pochodzącej z Jamajki (Sprawa REM 03/07) jest sprzeczna z prawem Unii, a w szczególności z art. 220 ust. 2 lit. b) i art. 239 Wspólnotowego Kodeksu Celnego?
- 2) W przypadku gdy po wystąpieniu o umorzenie długu celnego Komisja wydaje decyzję, iż w danej sprawie występują elementy stanu faktycznego i prawnego porównywalne do elementów innej wcześniejszej sprawy, rozstrzygniętej przez tę decyzję, lub decyzję, iż istnieje zawisła porównywalna sprawa, należy uznać, iż którakolwiek z tych decyzji jest aktem o treści, która prawnie wiąże organy państwa członkowskiego, w którym wystąpiono z wnioskiem o umorzenie, a tym samym, że jest to akt podlegający zaskarżeniu przez osobę, która wnosi o umorzenie [art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾] lub o niedokonywanie retrospektywnego zaksięgowania należności celnych (art. 220 ust. 2 ww. Wspólnotowego Kodeksu Celnego)?
- 3) W przypadku, gdyby stwierdzono, że decyzja ta nie ma prawnie wiążącej treści, to czy w związku z tym do organów krajowych należy ocena, czy w tym przypadku występują porównywalne elementy stanu faktycznego i prawnego?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, na wypadek, gdyby dokonano takiej oceny i w jej wyniku stwierdzono, iż takie elementy nie występują, należy zastosować art. 905 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽²⁾, co oznacza, iż Komisja powinna wydać decyzję o treści wiążącej prawnie takie organy krajowe?

⁽¹⁾ Dz. U. 1992, L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1993, L 253, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof (Belgia) w dniu 16 października 2017 r. – Belgisch Syndicaat van Chiropraxie i in.

(Sprawa C-597/17)

(2018/C 022/29)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Belgisch Syndicaat van Chiropraxie, Bart Vandendries, Belgische Unie van Osteopaten e.a., Plast.Surg. e.a., Belgian Society for Private Clinics i in.

Strona przeciwna: Ministerraad

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 132 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ należy dokonywać w taki sposób, że zgodnie z tym przepisem zawarte w nim zwolnienie zastrzeżone jest – zarówno w odniesieniu do konwencjonalnych, jak i niekonwencjonalnych praktyk – dla osób wykonujących podlegający krajowym przepisom o zawodach z zakresu ochrony zdrowia zawód medyczny lub paramedyczny, które to osoby spełniają wymogi określone w owych krajowych przepisach, podczas gdy osoby niespełniające tych wymogów, jednakże należące do zrzeszenia zawodowego chiroprasyków i osteopatów, i spełniające wymogi ustanowione przez to zrzeszenie, nie mogą korzystać z takiego zwolnienia?
- 2) Czy wykładni art. 132 ust. 1 lit. b), c) i e), art. 134 i art. 98 dyrektywy [...] 2006/112/WE [...] w związku z pkt 3 i 4 załącznika III do tej dyrektywy, w szczególności z perspektywy zasady neutralności podatkowej, należy dokonywać w taki sposób,
 - a) że sprzeciwiają się one przepisowi krajowemu przewidującemu zastosowanie obniżonej stawki VAT w odniesieniu do produktów farmaceutycznych i wyrobów medycznych, przepisywanych przy okazji zabiegu lub leczenia o charakterze terapeutycznym, podczas gdy produkty farmaceutyczne i wyroby medyczne, przepisywane przy okazji zabiegu lub leczenia o charakterze wyłącznie estetycznym i ściśle z nimi związane, podlegają opodatkowaniu podstawową stawką VAT,
 - b) czy też, że zezwalają one na równe traktowanie obu wymienionych powyżej przypadków, względnie nakazują takie ich traktowanie?
- 3) Czy Grondwettelijk Hof [trybunał konstytucyjny] jest zobowiązany do czasowego utrzymania w mocy skutków [...] przepisów prawnych, których nieważność ma zostać stwierdzona oraz przepisów, które w takim wypadku miałyby zostać uznane za nieważne w całości lub w części w przypadku, gdyby z odpowiedzi na pierwsze i drugie pytanie prejudycjalne wynikało, iż są one sprzeczne z prawem Unii Europejskiej, tak aby umożliwić ustawodawcy zapewnienie ich zgodności z prawa Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 16 października 2017 r. – A-Fonds / Inspecteur van de Belastingdienst

(Sprawa C-598/17)

(2018/C 022/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A-Fonds.

Strona przeciwna: Inspecteur van de Belastingdienst.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozszerzenie zakresu istniejącego programu pomocy w wyniku skutecznego powołania się przez podatnika na ustanowioną w art. 56 WE (obecnie art. 63 TFUE) swobodę przepływu kapitału stanowi zmianę istniejącej pomocy, którą należy uznać za nową pomoc?

- 2) Na wypadek odpowiedzi twierdzącej: czy wykonywanie przez sąd krajowy zadań powierzonych mu zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE sprzeciwia się temu, by podatnikowi została przyznana korzyść podatkowa, na którą podatnik powołuje się zgodnie z art. 56 WE (obecnie art. 63 TFUE), czy też odnośne orzeczenie sądu przyznające tę pomoc należy zgłosić Komisji, czy też – w związku z powierzonym sądowni na mocy art. 108 ust. 3 TFUE zadaniem dotyczącym sprawowania nadzoru – sąd krajowy musi podjąć inne działania, względnie środki?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg
(Niemcy) w dniu 18 października 2017 r. – Dirk Harms i in. / Vueling Airlines SA**

(Sprawa C-601/17)

(2018/C 022/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Dirk Harms, Ann-Kathrin Harms, Nick-Julius Harms, Tom-Lukas Harms, Lilly-Karlotta Harms, Emma-Matilda Harms, cztery ostatnie osoby reprezentowane przez swoich rodziców Dirka Harms i Ann-Kathrin Harms

Strona pozwana: Vueling Airlines SA

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie „zwrot[u] [...] za pomocą środków przewidzianych w art. 7 ust. 3, pełnego kosztu biletu po cenie, za jaką został kupiony” zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że oznacza ono kwotę, którą dany pasażer zapłacił za dany bilet lotniczy, czy pod uwagę należy brać kwotę, którą faktycznie otrzymał pozwany przewoźnik, jeżeli w procesie rezerwacji uczestniczy pośrednik, który pobiera różnicę między tym, co płaci pasażer, a tym, co otrzymuje przewoźnik, nie ujawniając jednak tego faktu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen kasacionen syd
(Bułgaria) w dniu 23 października 2017 r. – RM / AN**

(Sprawa C-604/17)

(2018/C 022/32)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen kasacionen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RM

Strona pozwana: AH

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie [Rady] (WE) 2201/2003⁽¹⁾ [z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000] dopuszcza rozpatrzenie spraw dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – gdy nie istnieją przesłanki określone w art. 8 i art. 12 rozporządzenia – przez sąd państwa członkowskiego, który ma jurysdykcję do rozpatrzenia sprawy rozwodowej na mocy art. 3 rozporządzenia, gdy prawo krajowe danego państwa członkowskiego zobowiązuje go, aby przy rozpatrywaniu powództwa rozwodowego z urzędu orzekł w przedmiocie wykonywania władzy rodzicielskiej przez rodziców, osobistej styczności z dzieckiem, alimentów i korzystania z rodzinnego lokalu mieszkalnego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, Dz.U. 2003, L 338, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 20 października 2017 r. – IBA Molecular Italy Srl/ Azienda ULSS n. 3 i in.

(Sprawa C-606/17)

(2018/C 022/33)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IBA Molecular Italy Srl

Strona pozwana: Azienda ULSS n. 3, Regione Veneto, Ministero della Salute, Ospedale dell'Angelo di Mestre

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy europejskie przepisy w dziedzinie zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, a w szczególności art. 1 i 2 dyrektywy 2004/18/WE⁽¹⁾, obejmują swym zakresem stosowania również złożone czynności, w ramach których instytucja zamawiająca bezpośrednio przyznaje danemu podmiotowi gospodarczemu finansowanie na określony cel, przeznaczone wyłącznie na wytworzenie produktów, które bez dalszego postępowania przetargowego mają być przedmiotem nieodpłatnej dostawy na rzecz różnych podmiotów publicznych bez zapłaty z ich strony jakiegokolwiek wynagrodzenia temu dostawcy; czy w związku z tym cytowane przepisy europejskie stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, które zezwalają na bezpośrednie przyznanie finansowania na określony cel przeznaczonego na wytworzenie produktów, mających być bez dalszego postępowania przetargowego przedmiotem dostawy na rzecz różnych podmiotów publicznych, zwolnionej z zapłaty jakiegokolwiek wynagrodzenia na rzecz tego dostawcy?
- 2) Czy europejskie przepisy w dziedzinie zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, a w szczególności art. 1 i 2 dyrektywy 2004/18/WE oraz art. 49, 56, 105 i nast. Traktatu UE, stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, które zrównując „klasyfikowane” prywatne szpitale ze szpitalami publicznymi, poprzez uwzględnienie ich w systemie publicznego programu krajowej opieki zdrowotnej na mocy szczególnych umów, odrębnych od powszechnych stosunków akredytacji obowiązujących z innymi podmiotami prywatnymi uczestniczącymi w systemie świadczeń opieki zdrowotnej, przy braku spełnienia wymogów do uznania za podmiot prawa publicznego oraz przesłanek bezpośredniego udzielenia zamówienia według zasad in house providing, wyłączają te „klasyfikowane” prywatne szpitale z zakresu stosowania krajowych i europejskich przepisów w dziedzinie zamówień publicznych, także w przypadkach, w których podmiotom tym powierzono wytworzenie i nieodpłatną dostawę na rzecz publicznych placówek opieki zdrowotnej produktów koniecznych do wykonywania świadczeń opieki zdrowotnej, a które to „klasyfikowane” prywatne szpitale otrzymują jednocześnie publiczne finansowanie na określony cel z przeznaczeniem na dokonanie takich dostaw?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti (Włochy)
w dniu 24 października 2017 r. – Federazione Italiana Golf (FIG) / Istituto Nazionale di Statistica –
ISTAT, Ministero dell'Economia e delle Finanze**

(Sprawa C-612/17)

(2018/C 022/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte dei Conti

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federazione Italiana Golf (FIG)

Druga strona postępowania: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „interwencji publicznej w postaci ogólnych przepisów mających zastosowanie do wszystkich jednostek prowadzących taki sam rodzaj działalności”, o którym mowa w pkt 20.15 rozporządzenia (UE) nr 549/2013 ⁽¹⁾ (tzw. ESA 2010), należy rozumieć szeroko jako obejmujące także uprawnienia do udzielania wytycznych o charakterze sportowym (tzw. soft law) i przewidziane przez prawo uprawnienia do uznawania, celem nabycia osobowości prawnej i możliwości działania w sektorze sportowym, które to oba uprawnienia generalnie dotyczą wszystkich włoskich krajowych federacji sportowych?
- 2) Czy ogólny wskaźnik kontroli, o który mowa w pkt. 20.15. rozporządzenia (UE) nr 549/2013 (tzw. ESA 2010) („możliwość decydowania o ogólnej polityce lub programie jednostki instytucjonalnej”), należy rozumieć w sposób dosłowny, jako możliwość kierowania działalnością zarządzaną jednostki niekomercyjnej, ograniczania tej działalności i wypływania na nią, lub czy należy go rozumieć w sposób niedosłowny, jako obejmujący również uprawnienia do sprawowania zewnętrznego nadzoru inne niż te określone przez szczegółowe wskaźniki kontroli, o których mowa w pkt 20.15 lit. a), b), c), d) i e) (jak na przykład uprawnienia do zatwierdzania budżetów, mianowania rewidentów, zatwierdzania statutów i niektórych rodzajów regulaminów, udzielania wytycznych w sektorze sportowym lub uznawania dla celów sportowych)?
- 3) Czy na podstawie pkt 20.15 w związku z pkt 4.125 i 4.126 rozporządzenia (UE) nr 549/2013 (tzw. ESA 2010) można, dla celów oceny istnienia lub braku kontroli publicznej, uwzględnić składki członkowskie przy określeniu, czy znacząca wysokość rzeczonych składek wraz z innymi dochodami własnymi może świadczyć, w świetle szczególnych cech konkretnego przypadku, o istnieniu istotnej zdolności jednostki niekomercyjnej do samostanowienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti (Włochy)
w dniu 24 października 2017 r. – Federazione Italiana Sport Equestri (FISE) / Istituto Nazionale di
Statistica – ISTAT**

(Sprawa C-613/17)

(2018/C 022/35)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte dei Conti

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federazione Italiana Sport Equestri (FISE)

Druga strona postępowania: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „interwencji publicznej w postaci ogólnych przepisów mających zastosowanie do wszystkich jednostek prowadzących taki sam rodzaj działalności”, o którym mowa w pkt 20.15 rozporządzenia (UE) nr 549/2013 ⁽¹⁾ (tzw. ESA 2010), należy rozumieć szeroko jako obejmujące także uprawnienia do udzielania wytycznych o charakterze sportowym (tzw. soft law) i przewidziane przez prawo uprawnienia do uznawania, celem nabycia osobowości prawnej i możliwości działania w sektorze sportowym, które to oba uprawnienia generalnie dotyczą wszystkich włoskich krajowych federacji sportowych?
- 2) Czy ogólny wskaźnik kontroli, o który mowa w pkt. 20.15. rozporządzenia (UE) nr 549/2013 (tzw. ESA 2010) („możliwość decydowania o ogólnej polityce lub programie jednostki instytucjonalnej”), należy rozumieć w sposób dosłowny, jako możliwość kierowania działalnością zarządczą jednostki niekomercyjnej, ograniczania tej działalności i wypływania na nią, lub czy należy go rozumieć w sposób niedosłowny, jako obejmujący również uprawnienia do sprawowania zewnętrznego nadzoru inne niż te określone przez szczegółowe wskaźniki kontroli, o których mowa w pkt 20.15 lit. a), b), c), d) i e) (jak na przykład uprawnienia do zatwierdzania budżetów, mianowania rewidentów, zatwierdzania statutów i niektórych rodzajów regulaminów, udzielania wytycznych w sektorze sportowym lub uznawania dla celów sportowych)?
- 3) Czy na podstawie pkt 20.15 w związku z pkt 4.125 i 4.126 rozporządzenia (UE) nr 549/2013 (tzw. ESA 2010) można, dla celów oceny istnienia lub braku kontroli publicznej, uwzględnić składki członkowskie przy określeniu, czy znacząca wysokość rzeczonych składek wraz z innymi dochodami własnymi może świadczyć, w świetle szczególnych cech konkretnego przypadku, o istnieniu istotnej zdolności jednostki niekomercyjnej do samostanowienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal correctionnel de Foix (Francja) w dniu 26 października 2017 r. – Procureur de la République / Mathieu Blaise i in.

(Sprawa C-616/17)

(2018/C 022/36)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal correctionnel de Foix

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżyciel: Procureur de la République

Oskarżeni: Mathieu Blaise, Sabrina Dauzet, Alain Feliu, Marie Foray, Sylvestre Ganter, Dominique Masset, Ambroise Monsarrat, Sandrine Muscat, Jean-Charles Sutra, Blanche Yon, Kevin Leo-Pol Fred Perrin, Germain Yves Dedieu, Olivier Godard, Kevin Pao Donovan Schachner, Laura Dominique Chantal Escande, Nicolas Benoit Rey, Eric Malek Benromdan, Olivier Eric Labrunie, Simon Joseph Jeremie Boucard, Alexis Ganter, Pierre André Garcia

Przy udziale: Espace Émeraude

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG ⁽¹⁾ jest zgodne z zasadą ostrożności, skoro nie zawiera precyzyjnej definicji, czym jest substancja czynna, pozostawiając uznaniu wnioskodawcy, co nazwie substancją czynną w jego produkcie i umożliwiając mu ukierunkowanie całej dokumentacji jego wniosku na jedną substancję, podczas gdy wprowadzany przez niego do obrotu, gotowy produkt zawiera wiele substancji?

- 2) Czy zagwarantowane są realizacja zasady ostrożności i bezstronność zezwolenia na wprowadzenie do obrotu, jeżeli testy, analizy i oceny niezbędne dla przeprowadzenia postępowania w sprawie są wykonywane przez samych wnioskodawców, którzy w ramach ich prezentacji mogą być stronniczy, bez jakiegokolwiek niezależnej kontranalizy i bez opublikowania sprawozdań z oceny wniosków o zezwolenia z uwagi na ochronę tajemnicy przemysłowej?
- 3) Czy europejskie rozporządzenie jest zgodne z zasadą ostrożności, skoro w żaden sposób nie bierze pod uwagę wielości substancji czynnych i ich łącznego stosowania, w szczególności, jeżeli nie przewiduje na poziomie europejskim jakiegokolwiek szczególnej całościowej analizy łączenia substancji czynnych w ramach jednego produktu?
- 4) Czy europejskie rozporządzenie jest zgodne z zasadą ostrożności, skoro w swoich rozdziałach trzecim i czwartym zwalnia z analizy w zakresie toksyczności (genotoksyczności, badania właściwości rakotwórczych, zaburzeń hormonalnych [...]) pestycydy w postaci mieszanin handlowych, jakie są wprowadzane do obrotu i na jakie konsumenci i środowisko są narażeni, zobowiązując tylko do skróconych testów wykonywanych zawsze przez wnioskodawców?

⁽¹⁾ Dz.U. L 309, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance de Limoges (Francja) w dniu 30 października 2017 r. – BNP Paribas Personal Finance SA, następca prawny spółki Solfea / Roger Ducloux, Josée Ducloux, z domu Lecay

(Sprawa C-618/17)

(2018/C 022/37)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'Instance de Limoges

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BNP Paribas Personal Finance SA, następca prawny spółki Solfea

Strona pozwana: Roger Ducloux, Josée Ducloux, z domu Lecay

Pytanie prejudycjalne

Zważywszy, że rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu konsumenckiego wynosi 5,97377 %, czy zasada ustanowiona w dyrektywach 98/7/WE z dnia 16 lutego 1998 r. ⁽¹⁾ i 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. ⁽²⁾, zgodnie z którą, we francuskiej wersji językowej, „Le résultat du calcul est exprimé avec une exactitude d'au moins une décimale. Si le chiffre de la décimale suivante est supérieur ou égal à 5, le chiffre de la première décimale sera augmenté de 1” [„Wynik obliczeń podaje się z dokładnością do co najmniej jednego miejsca po przecinku. Jeżeli cyfra występująca na kolejnym miejscu po przecinku jest większa lub równa 5, cyfrę poprzedzającą zwiększa się o jeden”], pozwala uznać za prawidłową wskazaną rzeczywistą roczną stopę oprocentowania w wysokości 5,95 %?

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. zmieniająca dyrektywę 87/102/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz.U. L 101, s. 17).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 3 listopada 2017 r. – Ministerio de Defensa / Ana de Diego Porras

(Sprawa C-619/17)

(2018/C 022/38)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Ministerio de Defensa

Druga strona postępowania: Ana de Diego Porras

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu, które nie przewiduje żadnej odprawy w przypadku rozwiązania umowy o zastępstwo (contrato de interinidad) zawartej na czas określony w celu zastąpienia innego pracownika, któremu przysługuje prawo do zachowania stanowiska pracy, w sytuacji gdy rozwiązanie owej umowy następuje w celu przywrócenia do pracy pracownika zastępowanego, lecz przewiduje taką odprawę w przypadku rozwiązania umowy o pracę z innych określonych w prawie przyczyn?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy zakresem regulacji klauzuli 5 porozumienia ramowego jest objęty środek taki jak ten ustanowiony przez prawodawcę hiszpańskiego, polegający na ustaleniu odprawy w wysokości 12 dziennych stawek wynagrodzenia za każdy przepracowany rok, którą pracownik ma otrzymać po rozwiązaniu umowy o pracę na czas określony, nawet gdy zatrudnienie na czas określony ograniczono do jednej umowy?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy za sprzeczny z klauzulą 5 porozumienia ramowego należy uznać przepis prawa, który przyznaje pracownikom zatrudnionym na czas określony odprawę z tytułu rozwiązania umowy o pracę w wysokości 12 dziennych stawek wynagrodzenia za każdy przepracowany rok, ale wyklucza taką odprawę w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na czas określony, w sytuacji gdy zostali oni zatrudnieni na podstawie umowy o zastępstwo (contrato de interinidad) w celu zastąpienia pracownika, któremu przysługuje prawo do zachowania stanowiska pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Székesfehérvári Törvényszék (Węgry) w dniu 2 listopada 2017 r. – Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe / Fővárosi Törvényszék

(Sprawa C-620/17)

(2018/C 022/39)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Székesfehérvári Törvényszék.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe.

Strona pozwana: Fővárosi Törvényszék.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podstawowe zasady oraz przepisy prawa Unii (a w szczególności art. 4 ust. 3 TUE oraz wymóg jednolitej wykładni), należy interpretować w sposób, jaki uczynił to Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej zwłaszcza w wyroku wydanym w sprawie Köbler, w ten sposób, że orzeczenie o odpowiedzialności sądu państwa członkowskiego rozstrzygającego sprawę w ostatniej instancji za wyrok, który narusza prawo Unii Europejskiej, może opierać się wyłącznie na prawie krajowym lub na kryteriach ustanowionych przez prawo krajowe? W przypadku odpowiedzi przeczącej, czy podstawowe zasady i przepisy prawa Unii, a w szczególności trzy kryteria ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie Köbler dla stwierdzenia odpowiedzialności „państwa” należy interpretować w ten sposób, że spełnienie przesłanek odpowiedzialności państwa z tytułu naruszenia prawa Unii przez sądy wspomnianego państwa powinno być oceniane na podstawie prawa krajowego?
- 2) Czy przepisy i podstawowe zasady prawa Unii (a w szczególności art. 4 ust. 3 TUE oraz wymóg skutecznej ochrony sądowej), zwłaszcza wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dziedzinie odpowiedzialności państwa członkowskiego wydane min. w sprawach Francovich, Brasserie du pêcheur i Köbler, należy interpretować w ten sposób, że powaga rzeczy osądzonej wyroków naruszających prawo Unii wydanych przez sądy państwa członkowskiego rozstrzygające w ostatniej instancji wyłącza stwierdzenie odpowiedzialności państwa członkowskiego za szkody i krzywdy?
- 3) Czy w świetle dyrektywy 89/665/EWG, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE⁽¹⁾, i dyrektywy 92/13/EWG mają znaczenie w rozumieniu prawa Unii postępowanie odwoławcze w zakresie zamówień publicznych dotyczące zamówień publicznych o wartości przekraczającej progi wspólnotowe oraz kontrola sądowa decyzji administracyjnej wydanej w tym postępowaniu? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy mają znaczenie prawo Unii i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (min. wyroki wydane w sprawach Kühne & Heitz, Kapferer i w szczególności Impresa Pizzarotti) w odniesieniu do konieczności dopuszczenia rewizji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, która wynika z prawa krajowego w związku z sądową kontrolą decyzji administracyjnej przyjętej we wspomnianym postępowaniu odwoławczym w dziedzinie zamówień publicznych?
- 4) Czy dyrektywy w sprawie postępowań odwoławczych w dziedzinie zamówień publicznych (to znaczy, dyrektywę 89/665/EWG, zmienioną dyrektywą 2007/66/WE oraz dyrektywę 92/13/EWG) należy interpretować w ten sposób, że jest z nimi zgodne uregulowanie krajowe, zgodnie z którym sądy krajowe rozpoznające sprawę w postępowaniu głównym mogą nie uwzględnić okoliczności, którą należy ocenić zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej – wydanym w postępowaniu w sprawie odesłania prejudycjalnego w ramach postępowania odwoławczego w dziedzinie zamówień publicznych — okoliczności, której ponadto nie uwzględniają sądy krajowe orzekające w postępowaniu wszczętym w wyniku skargi rewizyjnej wniesionej przeciwko decyzji wydanej w sprawie głównej?
- 5) Czy dyrektywę Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, a w szczególności jej art. 1 ust. 1 i 3 oraz dyrektywę Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, a w szczególności jej art. 1 i 2, należy interpretować – w szczególności w świetle wyroków wydanych w sprawach Willy Kempter, Pannon GSM i VB Pénzügyi Lízing, a także w sprawach Kühne & Heitz, Kapferer i Impresa Pizzarotti—, w ten sposób, że zgodne ze wspomnianymi dyrektywami oraz z wymogiem skutecznej ochrony sądowej, a także z zasadami równoważności i skuteczności, jest uregulowanie krajowe, zgodnie z którym mimo, że wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydany w postępowaniu w trybie prejudycjalnym przed wydaniem wyroku w drugiej instancji ustanawia stosowną wykładnię przepisów prawa Unii, sąd rozpoznający sprawę oddala ją z powodu braku zastosowania w czasie, a następnie sąd, który rozpoznaje skargę rewizyjną uznaje rewizję za niedopuszczalną?
- 6) Czy jeżeli na podstawie prawa krajowego należy dopuścić rewizję w ramach przywrócenia konstytucyjności na podstawie nowego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, to czy nie należy dopuścić rewizji zgodnie z zasadą równoważności i zasadą ustanowioną w wyroku Transportes Urbanos w przypadku, gdy nie można było uwzględnić wyroku Trybunału Sprawiedliwości w postępowaniu głównym z powodu postanowień prawa krajowego w dziedzinie terminów procesowych?

- 7) Czy dyrektywę Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, a w szczególności jej art. 1 ust. 3 i art. 3, oraz dyrektywę Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, a w szczególności jej art. 1 i 2, należy interpretować w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej C-2/06, Willy Kempter, zgodnie z którym jednostka nie musi powołać się specjalnie na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, w ten sposób, że postępowania odwoławcze w dziedzinie zamówień publicznych regulowane przez wspomniane dyrektywy mogą zostać wszczęte tylko w drodze odwołania, które będzie zawierało wyraźny opis powoływanego naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych, a ponadto będzie wskazywało w precyzyjny sposób naruszony przepis z dziedziny zamówień publicznych – konkretny artykuł i ustęp — to znaczy, że w postępowaniu odwoławczym w dziedzinie zamówień publicznych mogą być oceniane jedynie naruszenia, które skarżący wskazał poprzez powołanie się na naruszony przepis z dziedziny zamówień publicznych — konkretny artykuł i ustęp — podczas gdy w każdym innym postępowaniu administracyjnym i cywilnym wystarczające jest, aby jednostka przedstawiła okoliczności faktyczne i dowody na ich poparcie, a organ lub sąd rozstrzygnie odwołanie zgodnie z jego treścią?
- 8) Czy przesłankę opisaną naruszenia w wystarczający sposób ustanowioną w wyrokach Köbler i Traghetti należy interpretować w ten sposób, że do takiego naruszenia nie dochodzi, gdy sąd orzekający w ostatniej instancji, naruszając w sposób otwarty utrwalone i przytoczone w szczegółowy sposób orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej — które opiera się ponadto na różnych opiniach prawnych —, odmawia uznania wniosku podmiotu prywatnego skierowania pytania prejudycjalnego odnośnie do dopuszczalności rewizji, opierając się na absurdalnym uzasadnieniu, że uregulowanie Unii – w tym przypadku w szczególności dyrektywy 89/665/EWG i 92/13/EWG – nie zawierają przepisów regulujących rewizję, pomimo że w tym zakresie również szczegółowo przytoczono stosowane orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym również wyrok Impresa Pizzarotti, które wyraźnie stwierdza konieczność rewizji w stosunku do postępowania w sprawie zamówień publicznych? Z uwagi na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej C 283/81, CILFIT w jakim stopniu szczegółowości sąd krajowy powinien uzasadnić niedopuszczenie rewizji, kiedy odchodzi on od mającej wiążący charakter wykładni prawnej ustalonej przez Trybunał Sprawiedliwości?
- 9) Czy zasady skutecznej ochrony sądowej i równoważności z art. 19 TUE i art. 4 ust. 3 TUE, swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług ustanowione w art. 49 TFUE, a także dyrektywa Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy, oraz dyrektywy 89/665/EWG, 92/13/EWG i 2007/66/WE należy interpretować w ten sposób, że [nie sprzeciwiają się one] temu, aby właściwe sądy, w oczywisty sposób naruszając właściwe prawo Unii, odrzucały jeden za drugim środki zaskarżenia wnoszone przez skarżącą dotyczące uniemożliwienia jej uczestnictwa w postępowaniu w sprawie zamówienia publicznego, przy czym w przypadku owych środków zaskarżenia konieczne jest przygotowanie w tym przypadku licznych dokumentów, co wymaga poświęcenia dużej ilości czasu i pieniędzy lub uczestniczenia w rozprawach, i pomimo iż wiadomo, że istnieje teoretycznie możliwość stwierdzenia odpowiedzialności za szkody wyrządzone przy sprawowaniu funkcji sędowniczych, to właściwe uregulowanie pozbawia skarżącą możliwości dochodzenia przed sądem odszkodowania za szkody poniesione w konsekwencji owych bezprawnych środków?
- 10) Czy zasady ustanowione w wyrokach Köbler, Traghetti i Saint Giorgio należy interpretować w ten sposób, że nie można wypłacić odszkodowania za szkodę wyrządzoną tym, iż naruszając utrwalone orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, sąd państwa członkowskiego orzekający w ostatniej instancji nie dopuścił wniesionej we właściwym czasie przez prywatny podmiot rewizji, w ramach której podmiot ten mógł dochodzić odszkodowania za spowodowane wydatki?

(¹) Dyrektywa 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych (Dz.U. 2007, L 335, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu
3 listopada 2017 r. – Gyula Kiss / Emil Kiss, Gyuláné Kiss**

(Sprawa C-621/17)

(2018/C 022/40)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gyula Kiss.

Strona pozwana: Emil Kiss, Gyuláné Kiss.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przesłankę sporządzenia prostym i zrozumiałym językiem ustanowioną w art. 4 ust. 2 i w art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (zwanej dalej „dyrektywą”) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w umowach pożyczki zawieranych z konsumentami spełnia ową przesłankę warunek umowny nienegocjowany indywidualnie, który określa dokładnie wysokość kosztów, prowizji i pozostałych wydatków (zwanych dalej łącznie „kosztami”) ciążących na konsumencie, metodę ich obliczenia oraz chwilę, w których należy je uiścić, ale który nie określa jednak z kolei, jakie konkretne usługi są opłacane z tytułu tych kosztów, czy raczej należy ją interpretować w ten sposób, że umowa powinna również wskazywać, jakie są owe określone usługi? W tym ostatnim wypadku czy wystarczy, że treść danej wyświadczonej usługi będzie można wywnioskować z nazwy wydatku?
- 2) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że postanowienie umowne stosowane w niniejszej sprawie w dziedzinie kosztów, niepozwalające na identyfikację w jednoznaczny sposób na podstawie umowy, jakie konkretne usługi są świadczone w zamian za te koszty, powoduje ze szkodą dla konsumenta sprzecznie z wymogami dobrej wiary znaczne zachwianie równowagi pomiędzy prawami i obowiązkami stron wynikającymi z umowy?

⁽¹⁾ (Dz. U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Investigatory Powers
Tribunal – London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 31 października 2017 r. – Privacy International /
Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs i in.**

(Sprawa C-623/17)

(2018/C 022/41)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Investigatory Powers Tribunal – London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Privacy International

Strona pozwana: Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs, Secretary of State for the Home Department, Government Communications Headquarters, Security Service Srl, Secret Intelligence Service

Pytania prejudycjalne

W przypadku gdy:

- a. możliwości wykorzystywania przez [służby wywiadu i bezpieczeństwa (SIA)] [masowych danych telekomunikacyjnych], które zostały im przekazane, są konieczne do ochrony bezpieczeństwa narodowego Zjednoczonego Królestwa, w tym w obszarach zwalczania terroryzmu oraz przeciwdziałania szpiegostwu i rozprzestrzenianiu broni jądrowej;
 - b. służby wywiadu i bezpieczeństwa wykorzystują masowe dane telekomunikacyjne głównie w celu wykrywania wcześniej nieznanymi zagrożeń dla bezpieczeństwa narodowego przez zastosowanie masowych technik nieukierunkowanych na konkretne osoby, opartych na gromadzeniu masowych danych telekomunikacyjnych w jednym miejscu. Służby to przede wszystkim szybkiej identyfikacji i rozpracowaniu celu, a także zapewnieniu podstaw do podjęcia działań w obliczu bezpośredniego zagrożenia;
 - c. dostawca sieci łączności elektronicznej nie ma potem obowiązku zatrzymania masowych danych telekomunikacyjnych (przez okres dłuższy niż przewidują to jego zwykłe wymogi biznesowe), a dane te zatrzymuje wyłącznie państwo (służby wywiadu i bezpieczeństwa);
 - d. sąd krajowy ustalił (z wyjątkiem pewnych zastrzeżonych kwestii), że gwarancje towarzyszące wykorzystywaniu masowych danych telekomunikacyjnych przez służby wywiadu i bezpieczeństwa są zgodne z wymogami Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności; oraz
 - e. sąd krajowy stwierdził, że narzucenie wymogów określonych w § 119–125 wyroku [z dnia 21 grudnia 2016 r., *Tele2 Sverige* oraz *Watson i in.*, C-203/15 i C-698/15 (EU:C:2016:970)] (zwanych dalej „wymogami zawartymi w wyroku *Watson*”), o ile mają zastosowanie, zniweczyłoby środki podjęte w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego przez służby wywiadu i bezpieczeństwa i tym samym zagrożiłoby bezpieczeństwu narodowemu Zjednoczonego Królestwa;
1. Uwzględniając art. 4 TUE i art. 1 ust. 3 dyrektywy 2002/58/WE dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), czy wymóg w poleceniu sekretarza stanu dla dostawcy sieci łączności elektronicznej, zgodnie z którym dostawca ten musi przekazać masowe dane telekomunikacyjne służbom wywiadu i bezpieczeństwa państwa członkowskiego, wchodzi w zakres prawa Unii oraz dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej?
 2. Jeżeli odpowiedź na pytanie jest twierdząca, czy do takiego polecenia sekretarza stanu zastosowanie mają którekolwiek z wymogów zawartych w wyroku *Watson* lub inne wymogi poza wymogami nałożonymi przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności? Jeśli tak, w jaki sposób i w jakim zakresie zastosowanie mają takie wymogi, biorąc pod uwagę konieczność zastosowania przez służby wywiadu i bezpieczeństwa technik masowego uzyskiwania i automatycznego przetwarzania w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego oraz zakres, w jakim możliwości takie, o ile są zgodne z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, mogą być w istotny sposób osłabione przez nałożenie takich wymagań?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski sud u Rijeci (Chorwacja) w dniu 9 listopada 2017 r. – Anica Milivojević / Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

(Sprawa C-630/17)

(2018/C 022/42)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski Sud u Rijeci

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anica Milivojević

Strona pozwana: Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że są z nimi sprzeczne przepisy Zakona o nišetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (ustawy o nieważności umów kredytu z elementem zagranicznym zawartych Republice Chorwacji z nieuprawnionym wierzycielem; Narodne novine nr 72/2017), w szczególności przepisy art. 10 tej ustawy, na podstawie których umowy kredytu i inne czynności prawne, które są ich konsekwencją lub są oparte na umowie kredytu, zawarte między dłużnikiem (w rozumieniu art. 1 i art. 2 tiret pierwsze tej ustawy) a nieuprawnionym wierzycielem (w rozumieniu art. 1 i art. 2 tiret drugie tej ustawy), uznaje się za nieważne – również wtedy, gdy zostały zawarte przed wejściem w życie tej ustawy – od chwili ich zawarcia z tym skutkiem, że każda ze stron umowy powinna zwrócić drugiej stronie to, co otrzymała na podstawie nieważnej umowy, a jeżeli nie jest to możliwe lub zwrotowi sprzeciwia się charakter spełnionego świadczenia, należy wypłacić odpowiednią kwotę pieniężną według cen z chwili wydania orzeczenia przez sąd?
- 2) Czy rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona), a w szczególności jego art. 4 ust. 1 i art. 25 interpretować w ten sposób, że są z nimi sprzeczne przepisy art. 8 ust. 1 i 2 Zakona o nišetnosti ugovora o kreditu s međunarodnim obilježjima sklopljenih u Republici Hrvatskoj s neovlaštenim vjerovnikom (Narodne novine nr 72/2017), które stanowią, że w sporach powstałych w związku z umową kredytu z elementem zagranicznym w rozumieniu tej ustawy dłużnik może wytoczyć powództwo przeciwko nieuprawnionemu wierzycielowi bądź przed sądami państwa, w którym nieuprawniony wierzyciel ma siedzibę, bądź, niezależnie od siedziby nieuprawnionego wierzyciela, przed sądami miejsca, gdzie dłużnik ma miejsce zamieszkania lub siedzibę oraz że nieuprawniony wierzyciel w rozumieniu tej ustawy może wytoczyć powództwo przeciwko dłużnikowi wyłącznie przed sądami państwa, w którym dłużnik ma miejsce zamieszkania lub siedzibę?
- 3) Czy mamy do czynienia z umową konsumencką w rozumieniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 i pozostałego dorobku prawnego Unii Europejskiej, jeżeli kredytobiorcą jest osoba fizyczna, która zawarła umowę kredytu na inwestycje mieszkaniowe w celu w prowadzenia działalności w zakresie zakwaterowania poprzez oferowanie usług noclegowych turystom w prywatnym domu?
- 4) Czy przepis art. 24 pkt 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że sądy Republiki Chorwacji mają jurysdykcję w postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności umowy kredytu, oświadczenia o zabezpieczeniu oraz w sprawie wykreślenia zabezpieczenia z księgi wieczystej, jeżeli zabezpieczenie roszczeń z umowy kredytu zostało ustanowione na nieruchomościach dłużnika położonych w Republice Chorwacji?

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2017 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-678/17)

(2018/C 022/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. J. Loewenthal, A. Bouchagiar, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich środków niezbędnych do odzyskania od spółek Apple Sales International i Apple Operations Europe pomocy państwa uznanej za niezgodną z prawem i rynkiem wewnętrznym w art. 1 decyzji Komisji (UE) 2017/1283 z dnia 30 sierpnia 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.38373 (2014/C) (ex 2014/NN) (ex 2014/CP) wdrożonej przez Irlandię na rzecz Apple [...]⁽¹⁾, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na tym państwie na podstawie art. 2 i 3 tej decyzji, a także art. 108 ust. 2 TFUE;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej z dnia 30 sierpnia 2016 r. w sprawie SA.38373 Irlandia miała odzyskać w terminie czterech miesięcy niezgodną z prawem i rynkiem wewnętrznym pomoc udzieloną spółkom Apple Sales International („ASI”) i Apple Operations Europe („AOE”). Pomoc ta wynika z dwóch decyzji podatkowych wydanych przez Irlandię na rzecz ASI i AOE w dniu 29 stycznia 1991 r. i w dniu 23 maja 2007 r., które to decyzje umożliwiły tym spółkom ustalenie, do roku 2014, rocznej kwoty ich zobowiązań z tytułu podatku od osób prawnych w Irlandii.

Irlandia nie odzyskała pomocy państwa w terminie czterech miesięcy od ogłoszenia decyzji Komisji, do czego została zobowiązana. Co więcej, państwo to wciąż jeszcze nie podjęło środków niezbędnych do wykonania decyzji Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 187, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – Red Bull / EUIPO – Optimum Mark (Kombinacja kolorów niebieskiego i srebrnego)

(Sprawy połączone T-101/15 i T-102/15) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Unijny znak towarowy tworzony przez kombinację kolorów niebieskiego i srebrnego — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Wystarczająco jasne i precyzyjne przedstawienie graficzne — Konieczność istnienia systematycznego układu łączącego kolory w określony z góry i stały sposób — Uzasadnione oczekiwania — Artykuł 4 i art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 4 i art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2018/C 022/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Red Bull GmbH (Fuschl am See, Austria) (przedstawiciel: adwokat A. Renck)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Marques (Leicester, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo R. Mallinson i F. Delord, następnie R. Mallinson, solicitors)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Optimum Mark sp. z o. o. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: radcy prawni R. Skubisz, M. Mazurek, J. Dudzik i E. Jaroszyńska-Kozłowska)

Przedmiot

Dwie skargi na dwie decyzje Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 grudnia 2014 r. (odpowiednio w sprawie R 2037/2013-1 i w sprawie R 2036/2013-1), dotyczące dwóch postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku między spółką Optimum Mark a spółką Red Bull.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Red Bull GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Optimum Mark sp. z o.o.
- 3) Marques pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 27.4.2015.

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2017 r. – adp Gauselmann / EUIPO (Juwel)

(Sprawa T-31/16) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Juwel — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2018/C 022/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: adp Gauselmann GmbH (Espelkamp, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Koch Moreno)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Schiffko i A. Söder, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 listopada 2015 r. (sprawa R 2571/2014-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Juwel jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) adp Gauselmann GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 21.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2017 r. – Polskie Zdroje / EUIPO (perlage)

(Sprawa T-239/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego perlage — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 022/46)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Zdroje sp. z o.o. sp.k. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: T. Gawrylczyk, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2016 r. (sprawa R 1129/2015–5) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego perlage jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Polskie Zdroje sp. z o.o. sp.k. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2017 r. – Steel Invest & Finance (Luxembourg) / Komisja**(Sprawa T-254/16) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Sektor hutnictwa — Pomoc przyznana przez Belgię na rzecz szeregu przedsiębiorstw sektora hutnictwa — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Obowiązek uzasadnienia — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Kryterium prywatnego inwestora)****(2018/C 022/47)****Język postępowania: francuski****Strony**

Strona skarżąca: Steel Invest & Finance (Luxembourg) SA (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat E. van den Broucke)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo É. Gippini Fournier i K. Herrmann, następnie É. Gippini Fournier, V. Bottka i G. Luengo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie zmierzające do stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/2041 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.33926 2013/C (ex 2013/NN, 2011/CP) wdrożonej przez Belgię na rzecz Duferco (Dz.U. 2016, L 314, s. 22).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Steel Invest & Finance (Luxembourg) SA pokrywa własne koszty.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – FTI Touristik / EUIPO – Prantner i Giersch (Fl)**(Sprawa T-475/16) ⁽¹⁾****{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Fl — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy fly.de — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}****(2018/C 022/48)****Język postępowania: niemiecki****Strony**

Strona skarżąca: FTI Touristik GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Parr)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO byli również, interwenienci przed Sądem: Harald Prantner (Hamburg, Niemcy) i Daniel Giersch (Monako, Monako) (przedstawiciele: adwokaci S. Eble i Y.A. Wolff)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 czerwca 2016 r. (sprawa R 480/2015-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy FTI Touristik a H. Prantnerem i D. Gierschem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) FTI Touristik GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 29 listopada 2017 r. – Bilde/Parlament

(Sprawa T-633/16) ⁽¹⁾

(Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Kompetencje sekretarza generalnego — Electa una via — Prawo do obrony — Ciężar dowodu — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Prawa polityczne — Równe traktowanie — Nadużycie władzy — Niezależność posłów — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Proporcjonalność)

(2018/C 022/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Dominique Bilde (Lagarde, Francja) (przedstawiciel: adwokat G. Sauveur)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: G. Corstens i S. Seyr, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer, R. Meyer i A. Jensen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie windykacji od skarżącej kwoty 40 320 EUR niesłusznie wypłaconej z tytułu pomocy parlamentarnej, powiadomienia oraz środków wykonawczych do tej decyzji zawartych w pismach dyrektora generalnego dyrekcji generalnej ds. finansów Parlamentu z dnia 30 czerwca i 6 lipca 2016 r. oraz związanej z nimi noty debetowej z dnia 29 czerwca 2016 r., a także skarga na podstawie art. 268 TFUE o naprawienie szkody rzekomo poniesionej przez skarżącą z powodu w szczególności tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dominique Bilde pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Parlament Europejski.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 29 listopada 2017 r. – Montel/Parlament(Sprawa T-634/16) ⁽¹⁾

(Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Kompetencje sekretarza generalnego — Electa una via — Prawo do obrony — Ciężar dowodu — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Prawa polityczne — Równe traktowanie — Nadużycie władzy — Niezależność posłów — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Proporcjonalność)

(2018/C 022/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sophie Montel (Saint-Vit, Francja) (przedstawiciel: adwokat G. Sauveur)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: G. Corstens i S. Seyr, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer, R. Meyer i A. Jensen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 24 czerwca 2016 r. w sprawie windykacji od skarżącej kwoty 77 276,42 EUR niesłusznie wypłaconej z tytułu pomocy parlamentarnej, powiadomienia oraz środków wykonawczych do tej decyzji zawartych w pismach dyrektora generalnego dyrekcji generalnej ds. finansów Parlamentu z dni 5 i 6 lipca 2016 r. oraz związanej z nimi noty debetowej z dnia 4 lipca 2016 r. a także skarga na podstawie art. 268 TFUE o naprawienie szkody rzekomo poniesionej przez skarżącą z powodu w szczególności tej decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 24 czerwca 2016 r. w sprawie windykacji od Sophie Montel kwoty 77 276,42 EUR niesłusznie wypłaconej z tytułu pomocy parlamentarnej oraz związanej z nią noty debetowej z dnia 4 lipca 2016 r., ponieważ odnoszą się do kwot wypłaconych w okresie od lutego do kwietnia 2015 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Sophie Montel, Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej pokrywają każdy własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret / EUIPO –Nadal Esteban (STYLO & KOTON)(Sprawa T-687/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy STYLO & KOTON — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Brak złej wiary}

(2018/C 022/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret AŞ (Stambuł, Turcja) (przedstawiciele: adwokaci J. Güell Serra i E. Stoyanov Edisonov)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO był również, interwenient przed Sądem: Joaquín Nadal Esteban (Alcobendas, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Donoso Romero)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 czerwca 2016 r. (sprawa R 1779/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret a J. Nadalem Estebanem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret AŞ zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 410 z 7.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – Hanso Holding / EUIPO (REAL)

(Sprawa T-798/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego REAL — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Brak charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 022/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hanso Holding AS (Tromsø, Norwegia) (przedstawiciel: adwokat M. Wirtz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 września 2016 r. (sprawa R 2405/2015-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego REAL jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Hanso Holding AS zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – Toontrack Music / EUIPO (SUPERIOR DRUMMER)**(Sprawa T-895/16) ⁽¹⁾****{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SUPERIOR DRUMMER — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}**

(2018/C 022/53)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Toontrack Music AB (Umeå, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat L.E. Ström)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 października 2016 r. (sprawa R 2438/2015-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego SUPERIOR DRUMMER jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Toontrack Music AB zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 13.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2017 r. – Laboratorios Ern / EUIPO – Sharma (NRIM Life Sciences)**(Sprawa T-909/16) ⁽¹⁾****{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego NRIM Life Sciences — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy RYM — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/2001]}**

(2018/C 022/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Correa Rodríguez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Bonne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO był również: Anil K. Sharma (Hillingdon, Zjednoczone Królestwo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 września 2016 r. (sprawa R 2376/2015-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Laboratorios Ern a A. Sharma.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Laboratorios Ern, SA, zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 20.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. – Mackevision Medien Design / EUIPO (TO CREATE REALITY)

(Sprawa T-50/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego TO CREATE REALITY — Znak towarowy tworzony przez slogan reklamowy — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Braku charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 022/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mackevision Medien Design GmbH Stuttgart (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokat E. Stolz, U. Stelzenmüller i J. Weiser)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Graul i S. Hanne, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 grudnia 2016 r. (sprawa R 995/2016-5) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego TO CREATE REALITY jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Mackevision Medien Design GmbH Stuttgart zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2017 r. – Digital Rights Ireland / Komisja

(Sprawa T-670/16) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych — Przekazywanie danych osobowych do Stanów Zjednoczonych — Spółka prawa irlandzkiego o celu niezarobkowym — Brak ochrony danych osobowych w przypadku osób prawnych — Administrator danych osobowych — Skarga wniesiona w imieniu członków i członków wspierających — Skarga wniesiona w interesie publicznym — Niedopuszczalność)

(2018/C 022/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Digital Rights Ireland Ltd (Bennettsbridge, Irlandia) (przedstawiciel: E. McGarr, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Kranenborg oraz D. Nardi, pełnomocnik)

Przedmiot

Oparta na art. 263 TFUE skarga o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/1250 z dnia 12 lipca 2016 r. przyjętej na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie adekwatności ochrony zapewnianej przez Tarczę Prywatności UE-USA (Dz.U. 2016, L 207, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga jest niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w sprawie wniosków Republiki Czeskiej, Republiki Federalnej Niemiec, Irlandii, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Stanów Zjednoczonych Ameryki, Królestwa Niderlandów, Republiki Francuskiej, Business Software Alliance (BSA), Microsoft Corporation, Quadrature du Net, French Data Network, Fédération des Fournisseurs d'Accès à Internet Associatifs oraz Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir) o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów zostaje umorzone.
- 3) Digital Rights Ireland Ltd pokrywa koszty postępowania, z wyjątkiem kosztów dotyczących wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 4) Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Irlandia, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Stany Zjednoczone Ameryki, Królestwo Niderlandów, Republika Francuska, BSA, Microsoft Corporation, Quadrature du Net, French Data Network, Fédération des Fournisseurs d'Accès à Internet Associatifs oraz UFC – Que choisir pokrywają koszty dotyczące wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 410 z 7.11.2016.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 23 listopada 2017 r. – Nexans France i Nexans / Komisja

(Sprawa T-423/17 R)

(Środek tymczasowy — Konkurencja — Kable elektryczne — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności pewnych informacji znajdujących się w decyzji stwierdzającej naruszenie art. 101 TFUE — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)

(2018/C 022/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nexans France (Courbevoie, Francja) i Nexans (Courbevoie) (przedstawiciele: adwokaci G. Forwood, A. Rogers i A. Oh oraz M. Powell)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet, G. Meessen i I. Zaloguin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek o, po pierwsze, zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2017) 3051 final z dnia 2 maja 2017 r. w przedmiocie wniosku o zachowanie poufności (sprawa COMP/AT.39610 – Kable elektryczne), w zakresie, w jakim wniosek ten został oddalony w odniesieniu do dowodów uzyskanych w wyniku zajęcia przeprowadzonego u skarżących i innego podmiotu gospodarczego, a po drugie, nakazanie Komisji powstrzymanie się od publikacji wersji tej decyzji C(2014) 2139 final, z dnia 2 kwietnia 2014 (sprawa COMP/AT.39610 – Kable elektryczne), powołującej te dowody.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.

- 2) Postanowienie z dnia 12 lipca 2017 r., Nexans France i Nexans/Komisja (T-423/17 R) zostaje uchylone
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2017 r. – Ruiz Jayo i in. / SRB

(Sprawa T-526/17)

(2018/C 022/58)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: María Concepción Ruiz Jayo (Madryt, Hiszpania) i 3499 innych skarżących (przedstawiciele: S. Rodríguez Bajón, F. Cremades García i M. Ruiz Núñez, adwokaci)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i zasadną;
- zgodnie z art. 277 TFUE stwierdzenie braku stosowania rozporządzenia (UE) nr 806/2014 lub, tytułem ewentualnym, art. 21, art. 22 ust. 2 lit. a), art. 24 oraz art. 18 i 23 wspomnianego rozporządzenia (UE) nr 806/2014;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB);
- zasądzenie od SRB na rzecz skarżących odszkodowania za szkody wyrządzone im w wyniku stosowania przepisów sprzecznych z prawem Unii;
- tytułem ewentualnym, zasądzenie od SRB na rzecz skarżących wypłaty rekompensaty dla akcjonariuszy lub wierzycieli i uznanie wyceny Banco Popular przedstawionej przez skarżących za wycenę ostateczną zgodnie z rozporządzeniem 806/2014 w celu dokonania oceny, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją została poddana standardowemu postępowaniu upadłościowemu;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/EES/2017/08) z dnia 7 czerwca 2017 r. o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular Español S.A.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-478/17 Mutualidad de la Abogacía i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, T-481/17 Fundación Tatiana Pérez de Guzmán y Bueno i SFL/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, T-482/17 Comercial Vascongada Recalde/ Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, T-483/17 García Suárez i in./Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, T-484/17 Fidesban i in./Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, T-497/17 Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji oraz T-498/17 Pablo Álvarez de Linera Granda/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji.

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2017 r. – García Gómez i in. / SRB

(Sprawa T-693/17)

(2018/C 022/59)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Abel García Gómez (Torrevieja, Hiszpania) i 2 199 innych skarżących (przedstawiciele: J. Cremades García, S. Rodríguez Bajón i M.F. Ruiz Núñez, adwokaci)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie dopuszczalności niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności i jej zasadności;
- zgodnie z art. 277 TFUE stwierdzenie braku stosowania rozporządzenia (UE) nr 806/2014 lub, tytułem ewentualnym, art. 21, art. 22 ust. 2 lit. a), art. 24 oraz art. 18 i 23 wspomnianego rozporządzenia (UE) nr 806/2014.
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB).
- zasądzenie od SRB na rzecz skarżących odszkodowania za szkody wyrządzone im w wyniku stosowania przepisów sprzecznych z prawem Unii.
- tytułem ewentualnym, zasądzenie od SRB na rzecz skarżących wypłaty rekompensaty dla akcjonariuszy lub wierzycieli i uznanie wyceny Banco Popular przedstawionej przez skarżących za wycenę ostateczną zgodnie z rozporządzeniem 806/2014 w celu dokonania oceny, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją została poddana standardowemu postępowaniu upadłościowemu.
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB/EES/2017/08) z dnia 7 czerwca 2017 r. o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular Español S.A.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawach T-478/17 *Mutualidad de la Abogacía i Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores y Químicos/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-481/17 *Fundación Tatiana Pérez de Guzmán y Bueno i SFL/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-482/17 *Comercial Vascongada Recalde/ Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-483/17 *García Suárez i in./Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-484/17 *Fidesban i in./Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*, T-497/17 *Sánchez del Valle i Calatrava Real State 2015/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji* oraz T-498/17 *Pablo Álvarez de Linera Granda/Komisja i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji*.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2017 r. – DuPont de Nemours i in. / Komisja

(Sprawa T-719/17)

(2018/C 022/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DuPont de Nemours (Deutschland) GmbH (Neu-Isenburg, Niemcy) i 12 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci D. Waelbroeck, I. Antypas i A. Accarain)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2017/1496 z dnia 23 sierpnia 2017 r. w sprawie nieodnawiania zatwierdzenia substancji czynnej flupyrsulfuronu metylowego (zwanego dalej „FPS”) oraz cofnięcia zezwoleń na dopuszczenie do obrotu środków ochrony roślin zawierających tę substancję ⁽¹⁾;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (1107/2009) ⁽²⁾, rozporządzenia w sprawie odnowienia (1141/2010) ⁽³⁾, rozporządzenia w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania (1272/2008) ⁽⁴⁾ oraz dyrektywy w sprawie badań na zwierzętach (2010/63) ⁽⁵⁾:
 - skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem rozporządzenia w sprawie odnowienia (1141/2010) i wytycznych w sprawie odnowienia (SANC0/10387/2010 rev. 8) w zakresie, w jakim Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) poddał ponownej ocenie profil zagrożenia FPS pomimo braku zmiany stanu wiedzy naukowej i właściwych ram prawnych;
 - skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem rozporządzenia w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania (1272/2008) i wytycznych Komisji dotyczących metabolitów w wodach gruntowych (SANC0/221/2000 rev.10) w zakresie, w jakim EFSA oparła się na swej własnej propozycji klasyfikacji zagrożenia w odniesieniu do FPS, aby założyć toksyczność trzech metabolitów w wodach gruntowych;
 - skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem uregulowań Unii w sprawie badań na zwierzętach zawartych w rozporządzeniu dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (1107/2009) i w dyrektywie w sprawie badań na zwierzętach (2010/63) w zakresie, w jakim EFSA stwierdziła brak danych w odniesieniu do dodatkowych badań genotoksyczności bez należytego uwzględnienia wszystkich dowodów i pomimo braku wykazanej konieczności przeprowadzenia dodatkowych badań.
2. Zarzut drugi dotyczący oparcia się przez [EFSA] na nowych i nieustalonych wytycznych z naruszeniem zasady pewności prawa, prawa do obrony i szeregu przepisów prawa Unii:
 - skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem zasady pewności prawa, prawa do obrony wnioskujących o odnowienie oraz szeregu przepisów prawa Unii, ponieważ EFSA dokonała oceny genotoksyczności w odniesieniu do dwóch metabolitów FPS na podstawie nowej i nieprzyjętej, obecnie poddanej przeglądowi opinii naukowej, która skłoniła EFSA do stwierdzenia sztucznego braku danych zawartych w dokumentacji dotyczącej odnowienia, w odniesieniu do której to oceny nie umożliwiono następnie skarżącym zajęcia stanowiska.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieprzeprowadzenia pełnej oceny ryzyka z naruszeniem prawa do obrony i szeregu przepisów prawa Unii:
 - Skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem prawa do obrony wnioskujących o odnowienie oraz szeregu przepisów prawa Unii, ponieważ Komisja oparła się wyłącznie na wnioskach, do jakich doszła EFSA, aby podjąć decyzję o zakazaniu FPS bez uwzględnienia wszystkich dostępnych danych naukowych poświadczających bezpieczeństwo FPS i w szczególności dodatkowych badań spontanicznie przeprowadzonych przez wnioskujących o odnowienie w celu ustosunkowania się do domniemanego braku danych i obaw wskazanych przez EFSA oraz do oceny dokonanej przez państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy i uwag pozostałych państw członkowskich zgłoszonych podczas przeglądu dotyczącego odnowienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności:
 - Skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalne do ogólnego profilu bezpieczeństwa FPS i że Komisja mogła ustosunkować się do domniemych obaw leżących u podstaw zaskarżonego rozporządzenia za pomocą mniej restrykcyjnych środków niewiązanych się z zakazem stosowania FPS, na przykład poprzez zastosowanie procedury danych potwierdzających zgodnie z art. 6 lit. f) rozporządzenia dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (1107/2009) lub za pomocą środków ograniczających zagrożenie podjętych na szczeblu krajowym przez państwa członkowskie UE.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji
 - skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę niedyskryminacji, ponieważ w swej wcześniejszej praktyce decyzyjnej ustosunkowywała się ona do domniemych obaw leżących u podstaw zaskarżonego rozporządzenia za pomocą mniej restrykcyjnych środków. Jednakże Komisja nigdy nie oparła się na takich obawach, aby uzasadnić całkowity zakaz stosowania substancji.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad dobrej administracji i uzasadnionych oczekiwań DuPont:

- skarżący podnoszą, że Komisja nie prowadziła w należyty sposób procesu przeglądu dla FPS, co sprawiło, że DuPont zainwestowało znaczne środki w przygotowanie dokumentacji naukowej, która ostatecznie okazała się zupełnie nieprzydatna, gdyż Komisja nieoczekiwanie zmieniła swe stanowisko względem niektórych obaw. Ponadto skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie uniemożliwia realizację celów polityki konkurencji, leżących u podstaw zbycia działalności w sektorze FPS, do którego sama Komisja zobowiązała Dow/DuPont, aby zapobiec stworzeniu pozycji dominującej na rynku EOG herbicydów roślin zbożowych. To niewłaściwe prowadzenie procesu przeglądu dla FPS stanowi naruszenie ciężącego na Komisji obowiązku staranności, zasad dobrej administracji i uzasadnionych oczekiwań DuPont.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1496 z dnia 23 sierpnia 2017 r. w sprawie nieodnawiania zatwierdzenia substancji czynnej DPX KE 459 (flupyrasulfuron metylowy), zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2017 L 218, s. 7)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U.2009 L 309, s. 1)
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1141/2010 z dnia 7 grudnia 2010 r. w sprawie ustanowienia procedury odnowienia włączenia drugiej grupy substancji czynnych do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG i sporządzenia wykazu tych substancji (Dz.U. 2010 L 322, s. 10)
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008 L 353, s. 1)
- ⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/63/UE z dnia 22 września 2010 r. w sprawie ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych (Dz.U. 2010 L 276, s. 33)

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2017 r. – PP i in. / ESDZ

(Sprawa T-727/17)

(2018/C 022/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PP, PQ i UQ (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności not obliczeniowych z dni 3 lutego, 6 lutego i 20 marca 2017 r. dotyczących skarżących, które zostały przesłane im pocztą elektroniczną przez dział zasobów ludzkich ESDZ oraz, w razie potrzeby, rozliczeń wynagrodzenia, za których pośrednictwem przyznano wypłatę dodatku edukacyjnego na ich dzieci;
- w stosownym wypadku, stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego w postaci e-maila z dnia 15 grudnia 2016 r. informującej ich o tym, że:
 - wniosek o zwrot wydatków na edukację wykraczający poza pułap w przypadku dodatku edukacyjnego typu B na rok szkolny 2016/2017 został zaakceptowany oraz
 - każda z kwot wykraczających poza pułap nie może w żadnym razie przekraczać 9 704,16 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący zarzutu niezgodności z prawem, w zakresie w jakim decyzja strony pozwanej o ustanowieniu pułapu wysokości zwrotu wydatków na edukację powyżej pułapu określonego w regulaminie pracowniczym, kwestionowanego w niniejszej sprawie oraz nota z dnia 15 kwietnia 2016 r., na której jest ona oparta, a także wytyczne naruszają Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i jego załącznik X.
2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem decyzji indywidualnej z następujących powodów:
 - naruszenia zasad ostrożności, uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa oraz naruszenia zasady dobrej administracji i praw nabytych;
 - naruszenia prawa do życia rodzinnego i prawa do edukacji;
 - naruszenia zasad równego traktowania i zakazu dyskryminacji;
 - braku zrównoważenia interesów i poszanowania zasady proporcjonalności zastosowanego środka.

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2017 r. – Marinvest i Porting / Komisja

(Sprawa T-728/17)

(2018/C 022/62)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Marinvest d.o.o. (Isola-Isola, Słowenia) i Porting d.o.o. (Isola-Isola, Słowenia) (przedstawiciele: adwokaci G. Cecovini Amigoni i L. Daniele)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 27 lipca 2017 r. C(2017) 5049 final [Pomoc państwa SA.45220 (2016/FC) – Słowenia – domniemana pomoc na rzecz Komunalna Izola d.o.o.], o której Marinvest i Poting zostały powiadomione w dniu 16 sierpnia 2017 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji Europejskiej z dnia 27 lipca 2017 r., C(2017) 5049 final [Pomoc państwa SA.45220 (2016/FC) – Słowenia – domniemana pomoc na rzecz Komunalna Izola d.o.o.], o której spółki Marinvest i Poting zostały powiadomione w dniu 16 sierpnia 2017 r.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu prawa do kontrydiktoryjności wynikłym z posłużenia się w zaskarżonej decyzji całkowicie nowymi elementami, niewspomnianymi przez Komisję w piśmie wzywającym do przekazania uwag, naruszeniu prawa podstawowego do dobrej administracji przewidzianego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, naruszeniu ogólnej zasady kontrydiktoryjności i naruszeniu art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 2015/1589;
 - wprowadzając nowość w stosunku do pierwotnego brzmienia art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999, art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 2015/1589 przyznaje zainteresowanym stronom (które złożyły skargę do Komisji) prawo do przekazania uwag już na etapie wstępnej oceny. Artykuł 24 ust. 2 stanowi szczególne zastosowanie prawa podstawowego do dobrej administracji przewidzianego w art. 41 karty i ogólnej zasady kontrydiktoryjności.

- w niniejszym wypadku prawa Marinvest i Porting zagwarantowane w art. 24 ust. 2 zostały poważnie naruszone. Prawdą jest, że Komisja wezwała strony, które złożyły do niej skargę, do przekazania uwag pismem z dnia 14 lutego 2017 r. i że spółki Marinvest i Porting przedstawiły swoje stanowisko w sprawie wstępnej oceny zawartej w tym piśmie. Następnie jednak Komisja w całości oparła zaskarżoną decyzję końcową na elementach, które nie zostały nawet wspomniane w piśmie z dnia 14 lutego 2017 r. i co do których strony, które złożyły skargę, nie mogły się wypowiedzieć.
2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu prawa do kontrydiktoryjności wynikłym z odmówienia skarżącym dostępu do akt sprawy i możliwości bycia wysłuchanymi przed przyjęciem decyzji końcowej, naruszeniu prawa podstawowego do dobrej administracji przewidzianego w art. 41 karty, naruszenia ogólnej zasady kontrydiktoryjności, naruszeniu art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 2015/589 interpretowanego zgodnie z art. 41 karty oraz ogólną zasadą kontrydiktoryjności;
- strony, które złożyły skargę wniosły o umożliwienie im dostępu do dokumentów przekazanych Komisji w celu przedstawienia wszelkich niezbędnych wyjaśnień, w szczególności w odniesieniu do wpływu zaskarżonych środków na konkurencję i na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi. Komisja wydała zaskarżoną decyzję, nie wysławszy uprzednio żądanych dokumentów ani nie spotkawszy się ze stronami, które złożyły skargę. Postępując w ten sposób, naruszyła art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 2015/589 interpretowany zgodnie z art. 41 karty oraz ogólną zasadą kontrydiktoryjności;
 - możliwość przekazania przez skarżące uwag dotyczących wstępnej oceny zgodnie z art. 24 ust. 2 wymaga, aby miały one prawo dostępu do akt i żądania spotkania z Komisją. Uprawnienia te są bowiem bezpośrednią konsekwencją owego prawa podstawowego. W niniejszym przypadku odmowa tych praw nie została uzasadniona.
3. Zarzut trzeci oparty na błędnej interpretacji pojęcia pomocy państwa w związku z warunkiem dotyczącym wpływu na handel transgraniczny, naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE, naruszeniu komunikatu Komisji w sprawie pojęcia „pomocy państwa”, naruszeniu ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz na wystąpieniu w niniejszym przypadku braku uzasadnienia;
- zgodnie z orzecznictwem Trybunału i zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie pomocy państwa stosunkowo niewielki rozmiar przedsiębiorstwa będącego beneficjentem nie wyklucza a priori możliwości, że wymiana handlowa pomiędzy państwami członkowskimi zostanie zakłócona. Subwencja publiczna przyznana przedsiębiorstwu świadczącemu wyłącznie usługi lokalne lub regionalne i nieświadczącemu żadnych usług poza swoim państwem pochodzenia może zakłócić wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, jeżeli przedsiębiorstwa z innych państw członkowskich mogłyby świadczyć takie usługi (w szczególności dzięki swobodzie przedsiębiorczości) i jeżeli możliwość ta nie jest czysto hipotetyczna;
 - Komisja całkowicie zignorowała okoliczność, że spółki Marinvest i Porting są w 100 % kontrolowane przez spółkę z siedzibą we Włoszech, Altan Prefabbricati. Spółka ta dokonała znacznych inwestycji w budowę Marina d'Isola, zarządzaną obecnie, na mocy swobody przedsiębiorczości, za pośrednictwem jej spółek zależnych.
4. Zarzut czwarty oparty na błędnej interpretacji pojęcia pomocy państwa w związku z warunkiem dotyczącym wpływu na konkurencję i na handel transgraniczny, błędnym ustaleniem i zniekształceniu okoliczności faktycznych oraz na wystąpieniu w niniejszym przypadku braku uzasadnienia;
- W zaskarżonej decyzji Komisja wykluczyła istnienie wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi i w istocie uznała głównie, że usługi świadczone przez Marina di Komunala Izola nie są zdolne przyciągnąć potencjalnych klientów usług oferowanych przez skarżące.
 - Ustalenie okoliczności faktycznych przez Komisję jest błędne. Obok portu turystycznego spółek Marinvest i Porting istnieje inna struktura zarządzana przez przedsiębiorstwo korzystające z pomocy (Komunala Izola), świadcząca podobne usługi, z potencjalną ofertą około 505 stanowisk postojowych, której reklama, również w języku włoskim, jest skierowana poprzez stronę internetową do wszystkich potencjalnych zainteresowanych.

Skarga wniesiona w dniu 30 października 2017 r. – Escribà Serra i in. / SRB**(Sprawa T-731/17)**

(2018/C 022/63)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Juan Escribà Serra (Girona, Hiszpania) i 8 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci R. Vallina Hoset i A. Lois Perreau de Pinninck)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji [SRB] i zobowiązanie jej do naprawienia poniesionej przez stronę skarżącą szkody wynikającej z wszystkich działań i zaniechań SRB, które pozbawiły skarżące całości ich inwestycji w obligacje podporządkowane Banco Popular Español, S.A.
- zasądzenie od SRB zapłaty: na rzecz skarżących kwoty 1 726 504 EUR, tytułem naprawienia poniesionej szkody („dochodzona kwota”), podzielonej w następujący sposób:
 - Ramón Romaguera Amat: 1 071 602,94 EUR;
 - Cerámica Puigdemont: 260 437,16 EUR;
 - Maria Dolors Guell Parnau: 52 524,35 EUR;
 - Enrique Escribà Nadal: 70 838,57 EUR;
 - Joan Escribà Serra i Maria Dolors Nadal Casaponsa: 151 796,93 EUR;
 - Laia Escribà Nadal i Maria Dolors Nadal Casaponsa: 25 299,49 EUR;
 - José Sabater Comas i M^a Inmaculada Urgellés Bosch: 94 004,56 EUR;
- zwiększenie dochodzonej kwoty o odsetki wyrównawcze od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia ogłoszenia wyroku kończącego niniejsze postępowanie;
- zwiększenie dochodzonej kwoty o odsetki za opóźnienie od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do całkowitej zapłaty dochodzonej kwoty, według stóp procentowych ustalonych przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, powiększonych o dwa punkty procentowe;
- obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Główne zarzuty i argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawie T-659/17 Vallina Fonseca/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2017 r. – ViaSat / Komisja**(Sprawa T-734/17)**

(2018/C 022/64)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: ViaSat, Inc. (Carlsbad, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci J. Ruiz Calzado, L. Marco Perpiñà i S. Semey)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej Komisji z dnia 24 sierpnia 2017 r., wynikającej z braku udzielenia przez Komisję w przewidzianym terminie, zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, odpowiedzi na złożony przez skarżącą wniosek potwierdzający o dostęp do dokumentów z dnia 10 lipca 2017 r., w nawiązaniu do wniosku o dostęp do dokumentów zarejestrowanego pod nr 2017/2592, w zakresie, w jakim dotyczy on informacji przedstawionych lub wymienionych w kontekście zaproszenia do składania wniosków dotyczących ogólnoeuropejskich systemów dostarczających satelitarne usługi komunikacji ruchomej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami wszelkich ewentualnych interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niedopełnienia przez Komisję obowiązku uzasadniania ciężącego na niej na podstawie art. 296 ust. 2 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący nieprzeprowadzenia przez Komisję konkretnej i indywidualnej oceny żądanych dokumentów.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2017 r. – STIF-IDF / Komisja

(Sprawa T-738/17)

(2018/C 022/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Syndicat Transport Île-de-France (STIF-IDF) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: B. Le Bret i C. Rydzynski, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w jej art. 3 „wkład[y] C2 przyznawan[e] przez STIF w ramach umowy CT2” za „[p]rogram pomocy wdrożony niezgodnie z prawem”, ale zgodny z rynkiem wewnętrznym;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE, jakim jest dotknięta zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja, a mianowicie decyzja Komisji Europejskiej (UE) 2017/1470 z dnia 2 lutego 2017 r. dotycząca programów pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw świadczących usługi transportu autobusowego w regionie Île-de-France (Dz.U. 2017, L 209, s. 24). Takie naruszenie zostało popełnione przez Komisję, gdyż uznała ona wkład C2 w ramach CT2 za pomoc państwa, uznając, że środek ten przysporzył korzyści gospodarczej beneficjentom.

Skarżąca uważa ponadto, że Komisja w swej analizie wielokrotnie naruszyła prawo i popełniła szereg błędów w ocenie, gdy stwierdziła, iż czwarte kryterium orzecznictwa zapoczątkowanego wyrokiem Altmark nie zostało w niniejszym przypadku spełnione.

2. Zarzut drugi, oparty na braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji, dotyczący niespełnienia czwartego kryterium orzecznictwa zapoczątkowanego wyrokiem Altmark i istnienia korzyści gospodarczej.

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2017 r. – TrekStor / EUIPO – Beats Electronics (i.Beat)

(Sprawa T-748/17)

(2018/C 022/66)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: TrekStor Ltd (Hong-Kong, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci O. Spieker, M. Alber i A. Schönfleisch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Beats Electronics LLC (Culver City, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „i.Beat” – unijny znak towarowy nr 5 009 139

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 września 2017 r. w sprawach połączonych R 2175/2016-4 and R 2213/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej odwołanie skarżącej od decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 29 września 2016 r. i uwzględniono żądanie Beats Electronics LLC unieważnienia prawa do unijnego znaku towarowego skarżącej nr 005009139;
- oddalenie żądania unieważnienia prawa do znaku wniesionego przez Beats Electronics LLC;
- obciążenie EUIPO i Beats Electronics LLC kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2017 r. – TrekStor / EUIPO – Beats Electronics (i.Beat jess)

(Sprawa T-749/17)

(2018/C 022/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: TrekStor Ltd (Hong-Kong, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci O. Spieker, M. Alber i A. Schönfleisch)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Beats Electronics LLC (Culver City, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „i.Beat jess” – unijny znak towarowy nr 4 728 895

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 września 2017 r. w sprawie R 2234/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uwzględniono w niej żądanie Beats Electronics LLC unieważnienia prawa do unijnego znaku towarowego skarżącej nr 4 728 895;
- oddalenie żądania unieważnienia prawa do znaku wniesionego przez Beats Electronics LLC;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2017 r. – Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów
Urządzeń Rozrywkowych / Komisja**

(Sprawa T-750/17)

(2018/C 022/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: P. Hoffman, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 29 sierpnia 2017 r. w sprawie odmowy dostępu do uwag Komisji Europejskiej oraz szczegółowej opinii Republiki Malty wydanej w ramach procedury powiadamiania 2016/398/PL dotyczącej zmiany polskiej ustawy o grach hazardowych;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przeinaczenia okoliczności faktycznych oraz naruszenia art. 296 TFUE

- Skarżąca podnosi, że decyzja jest oparta na szeregu stwierdzeń niezgodnych ze stanem faktycznym, w tym twierdzeń, że zgłoszony środek stanowił odpowiedź na wystosowane przez Komisję wezwanie do usunięcia uchybienia oraz miał na celu wykazanie kroków podjętych przez Polskę w celu naprawienia naruszenia będącego przedmiotem owego wezwania, tzn. niektórych warunków uzyskania zezwoleń na świadczenie usług w zakresie gier hazardowych w Polsce, mimo iż w rzeczywistości rzeczne warunki zostały przez Polskę uchylone ponad dwa lata temu i mimo iż zgłoszony środek nie ma nic wspólnego z wystosowanym przez Komisję wezwaniem do usunięcia uchybienia.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia motywów 3, 7 i 9 oraz art. 5 ust. 4 dyrektywy 2015/1535 ⁽¹⁾, a także art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽²⁾

- Skarżąca podnosi, że w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-331/15 P, Francja/Schlyter ⁽³⁾, poprzez zastosowanie ogólnego domniemania i brak wykazania, iż ujawnienie wnioskowanych dokumentów szczególnie i faktycznie zagrażałoby postępowaniu w sprawie uchybienia zobowiązaniom, Komisja naruszyła zasadę przejrzystości nierozzerwalnie związaną z dyrektywą 2015/1535.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 296 TFUE

- Skarżąca podnosi, że ze względu na czas trwania postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom i zarzucane powstrzymanie się od faktycznego działania w jego ramach w rozsądnym czasie Komisja nie może opierać swojej odmowy na potrzebie ochrony celu tego postępowania.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 296 TFUE i przeinaczenia okoliczności faktycznych

- Skarżąca podnosi, że wnioskowane dokumenty nie są objęte żadnym ogólnym domniemaniem. Argument Komisji, że istnieje „nierozzerwalne powiązanie” pomiędzy procedurą powiadomienia a postępowaniem w sprawie uchybienia zobowiązaniom jest niezgodny ze stanem faktycznym i zbyt nieprecyzyjny. W każdym razie nie może wykazać, że dokumenty są objęte ogólnym domniemaniem, w oparciu wyłącznie o ich obecność w aktach postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom. Właściwym kryterium dla stwierdzenia, czy dokument znajduje się w tych aktach jest pytanie, czy Komisja weszła w jego posiadanie w ramach planowanego lub toczącego się postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom, tzn. czy przedstawiła, otrzymała, zamówiła etc. ten dokument w ramach takiego postępowania lub w celu jego wszczęcia. Skarżąca podnosi, że owo kryterium nie zostało w niniejszym wypadku spełnione.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 296 TFUE

- Sama okoliczność, że Komisja zamierza wziąć pod uwagę szczegółową opinię Malty i wykorzystać ją w dialogu z Polską w ramach toczącego się postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom, nie może uzasadnić odmowy jej ujawnienia.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001

- Skarżąca podnosi, że ze względu na czas trwania postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom oraz treść, charakter i kontekst wnioskowanych dokumentów, ich ujawnienie w żaden sposób nie może zagrozić ochronie tego postępowania, obalając w ten sposób ogólne domniemanie odmowy ujawnienia.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 296 TFUE

- Skarżąca podnosi, że w każdym wypadku Komisja powinna była ujawnić dokumenty częściowo, tzn. po usunięciu odniesień do kwestii dotyczących usług w zakresie gier hazardowych przez sieć Internet, które są przedmiotem postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom.

8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 296 TFUE

- Skarżąca podnosi, że istnieje nadrzędny interes publiczny w poznaniu reakcji Komisji na zgłoszony środek, który narusza podstawowe swobody i prawa Unii. Komisja nie wyjaśniła, dlaczego jej zdaniem interes ten ma mniejsze znaczenie niż interes w odmowie ujawnienia.

- (¹) Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2015, L 241, s. 1).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).
- (³) Wyrok z dnia 7 września 2017 r., Francja/Schlyter (C-331/15 P, EU: C:2017:639).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2017 r. – CMS Hasche Sigle / EUIPO (WORLD LAW GROUP)

(Sprawa T-756/17)

(2018/C 022/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CMS Hasche Sigle Partnerschaft von Rechtsanwälten und Steuerberatern mbH (Berlin, Niemcy)
(przedstawiciel: P.-C. Thielen, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „WORLD LAW GROUP” – zgłoszenie nr 14 667 844

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 sierpnia 2017 r. w sprawie R 329/2017-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w odniesieniu do zgłoszenia znaku towarowego nr 14 667 844, w zakresie, w jakim, odmówiono w niej rejestracji znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2017 r. – Perfect Bar/EUIPO (PERFECT Bar)

(Sprawa T-758/17)

(2018/C 022/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Perfect Bar LLC (San Diego, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci F. Miazetto, J. Gracia Albero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „PERFECT Bar” – zgłoszenie nr 15 374 085

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 września 2017 r. w sprawie R 2439/2016-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz nakazanie rejestracji zgłoszonego znaku towarowego – zgłoszenie nr 15 374 085 „PERFECT Bar” – jako unijnego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2017 r. – Perfect Bar/EUIPO (PERFECT Bar)

(Sprawa T-759/17)

(2018/C 022/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Perfect Bar LLC (San Diego, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci F. Miazzetto, J. Gracia Albero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „PERFECT Bar” – zgłoszenie nr 15 376 064

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 września 2017 r. w sprawie R 2440/2016-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz nakazanie rejestracji zgłoszonego znaku towarowego – zgłoszenie nr 15 376 064 „PERFECT Bar” – jako unijnego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2017 r. – Meesenburg Großhandel / EUIPO (Triothersm+)**(Sprawa T-760/17)**

(2018/C 022/72)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Meesenburg Großhandel KG (Flensburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Freiherr von Oldershausen)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „Triothersm+” – zgłoszenie nr 15 186 471*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 września 2017 r. w sprawie R 786/2016-1**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2017 r. – Grammer / EUIPO (Przedstawienie figury geometrycznej)**(Sprawa T-762/17)**

(2018/C 022/73)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Grammer AG (Amberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Bühling i D. Graetsch)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie figury geometrycznej) – zgłoszenie nr 15 389 621*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 września 2017 r. w sprawie R 2250/2016-4**Żądanie***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2017 r. – Septona / EUIPO – Intersnack Group (welly)
(Sprawa T-763/17)
(2018/C 022/74)
Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Septona AVEE (Oinofyta, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Wellens)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Intersnack Group GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „welly” – zgłoszenie nr 13 085 519

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lipca 2017 r. w sprawie R 1525/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2017 r. – Kiku/ CPVO – Sächsisches Landesamt für Umwelt, Landwirtschaft und Geologie (Pinova)
(Sprawa T-765/17)
(2018/C 022/75)
Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kiku GmbH (Girland, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Würtenberger i R. Kunze)

Strona pozwana: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Sächsisches Landesamt für Umwelt, Landwirtschaft und Geologie (Drezno, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed CPVO

Właściciel wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporne wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin: prawo do ochrony odmian roślin dotyczące odmiany jabłka „PINOVA” – świadectwo EU 1298

Postępowanie przed CPVO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do ochrony

Zaskarżona decyzja: Decyzja Izby Odwoławczej CPVO z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie A005/2016

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie CPVO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 20 ust. 1 lit. a) w związku z art. 10 i art. 116 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94.

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2017 r. – Eglo Leuchten / EUIPO – Di-Ka (Wzór lampy)

(Sprawa T-766/17)

(2018/C 022/76)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eglo Leuchten GmbH (Pill, Austria) (przedstawiciel: Rechtsanwalt H. Lauf)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Di-Ka Vertriebs GmbH & Co. KG (Arnsberg, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Di-Ka Vertriebs GmbH & Co. KG

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 2435768-0033

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 września 2017 r. w sprawie R 738/2016-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 6 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002.
-

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2017 r. – Eglo Leuchten / EUIPO – Briloner Leuchten (Lampa ścienna)**(Sprawa T-767/17)**

(2018/C 022/77)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Eglo Leuchten GmbH (Pill, Austria) (przedstawiciel: Rechtsanwalt H. Lauf)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Briloner Leuchten GmbH (Brilon, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego wzoru:* Briloner Leuchten GmbH*Sporny wzór:* Wzór wspólnotowy nr 2435768-0036*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 września 2017 r. w sprawie R 746/2016-3**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 6 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2017 r. – roelliroelli confectionery schweiz / EUIPO — Tanner (ALPRAUSCH)**(Sprawa T-769/17)**

(2018/C 022/78)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* roelliroelli confectionery schweiz GmbH (St. Gallen, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci S. Overhage oraz R. Böhm)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* André Tanner (Schindellegi, Szwajcaria)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego „ALPRAUSCH” – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 218 671*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 sierpnia 2017 r. w sprawie R 1596/2016-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2017 r. – Café del Mar i in./EUIPO – Guiral Broto (Café del Mar)

(Sprawa T-772/17)

(2018/C 022/79)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Café del Mar SC (Sant Antoni de Portmany, Hiszpania), José Les Viamonte (Sant Antoni de Portmany) i Carlos Andrea González (Sant Antoni de Portmany) (przedstawiciele: adwokaci F. Miazetto i J. L. Gracia Alberó)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ramón Guiral Broto (Marbella, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Ramón Guiral Broto

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Café del Mar” / unijny znak towarowy nr 2 090 520

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 września 2017 r. w sprawie R 1540/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie graficznego unijnego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „Café del Mar” nr 2 090 520
- obciążenie kosztami niniejszego postępowania strony skarżącej, a kosztami wynikającymi z postępowania przed Wydziałem Unieważnień i Izdami Odwoławczymi EUIPO – właściciela znaku towarowego, którego unieważnienie jest dochodzone.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2017 r. – Café del Mar i in./EUIPO – Guiral Broto (Café del Mar)**(Sprawa T-773/17)**

(2018/C 022/80)

*Język skargi: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Café del Mar SC (Sant Antoni de Portmany, Hiszpania), José Les Viamonte (Sant Antoni de Portmany) i Carlos Andrea González (Sant Antoni de Portmany) (przedstawiciele: adwokaci F. Miazetto i J. L. Gracia Albero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ramón Guiral Broto (Marbella, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Ramón Guiral Broto

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Café del Mar” / unijny znak towarowy nr 1 054 303

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 września 2017 r. w sprawie R 1542/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie graficznego unijnego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „Café del Mar” nr 1 054 303
- obciążenie kosztami niniejszego postępowania strony skarżącej, a kosztami wynikającymi z postępowania przed Wydziałem Unieważnień i Izbami Odwoławczymi EUIPO – właściciela znaku towarowego, którego unieważnienie jest dochodzone.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2017 r. – Café del Mar i in./EUIPO – Guiral Broto (C del M)**(Sprawa T-774/17)**

(2018/C 022/81)

*Język skargi: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Café del Mar SC (Sant Antoni de Portmany, Hiszpania), José Les Viamonte (Sant Antoni de Portmany) i Carlos Andrea González (Sant Antoni de Portmany) (przedstawiciele: adwokaci F. Miazetto i J. L. Gracia Albero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ramón Guiral Broto (Marbella, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Ramón Guiral Broto

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „C del M” / unijny znak towarowy nr 5 889 126

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 września 2017 r. w sprawie R 1618/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie graficznego unijnego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „C del M” nr 5 889 126
- obciążenie kosztami niniejszego postępowania strony skarżącej, a kosztami wynikającymi z postępowania przed Wydziałem Unieważnień i Izbami Odwoławczymi EUIPO – właściciela znaku towarowego, którego unieważnienie jest dochodzone.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2017 r. – Pan / EUIPO – Entertainment One UK (TOBBIA)

(Sprawa T-777/17)

(2018/C 022/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Xianhao Pan (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Oliva)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Entertainment One UK Ltd (London, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „TOBBIA” – zgłoszenie nr 11 775 509

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 września 2017 r. w sprawie R 1776/2016-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

Podniesione zarzuty

- Brak uzasadnienia, naruszenie metody oceny relacji między znakami towarowymi oraz brak oceny dotyczącej prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych;

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) w związku z art. 53 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Postanowienie Sądu z dnia 22 listopada 2017 r. – Baradel i in. / FEI

(Sprawa T-509/16) ⁽¹⁾

(2018/C 022/83)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013 r. (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod nr F-72/13 i w dniu 1.9.2016 r. przekazana Sądowi Unii Europejskiej).

Postanowienie Sądu z dnia 17 listopada 2017 r. – António Conde & Companhia / Komisja

(Sprawa T-244/17) ⁽¹⁾

(2018/C 022/84)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)



Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL